

LAMMETS BRÖLLOP

Tack, broder Edmonds! Herren välsigne Dig!

God afton, vänner! Det är förvisso en förmån, att ikväll åter få vara här i Fellowship Tabernacle. Då jag for förbi i eftermiddag och såg efter, var det var någonstans, och jag såg ordet "Fellowship", så passade det mig precis. Jag tycker om det där, broder Edmonds. Brödraskap, det är det, som vi tror på.

² En gammal vän till mig, som just har gått hem, för att vara hos Herren, många av Er kanske har känt honom, Dr. F. F. Bosworth. Många av Er. Han var här i Phoenix, tror jag, tillsammans med mig en gång, en mycket tapper själ. Och han var . . . hade en — en . . . Han var en helgad gammal man men hade sinne för humor. Och han sa till mig, en gång sa han . . . Jag höll på att tala om brödraskap. Och han sa: "Broder Branham, vet Du, vad brödraskap är?"

Jag sa: "Tja, jag tror det, broder Bosworth."

³ Han sa: "Det är två män i samma båt." Så det där är ungefär riktigt, man delar rum med varandra.

⁴ Och jag såg många av Er räcka upp händerna, att Ni kände broder Bosworth. Eftersom Ni kände honom, skulle jag bara vilja säga ett ord om hans sista stund här på jorden. Jag hade känt honom en tid. Och han var här ute och predikade Evangelium och bad för de sjuka, innan jag var född. Så Ni kan se, hur gammal han var. Herren lät honom leva ungefär åttiofyra år, tror jag, någonting sådant, och han var fortfarande en tapper gammal man, då han dog.

⁵ Då han var sjuttiofem, tror jag det var, var han och jag på . . . Jag tror det var på Edgemont Hotel i Miami. Och vi hade fått vår — vår kvällsmat och gick ut till havsstranden, där vågorna kom in, för att se månen gå upp. Och här var jag, omkring fyrtio år gammal, mina axlar sluttade, då vi gick ut så där. Och han, omkring sjuttiofem, precis så rak han kunde vara. Och jag tittade på honom och jag beundrade honom. Och jag sa: "Broder Bosworth, jag vill fråga Dig en sak."

Han sa: "Var så god, broder Branham!"

Och jag sa: "När var Du som bäst?"

⁶ Han sa: "Just nu." Tja, då skämdes jag för mig själv. Och han sa: "Du glömmet, att jag bara är ett barn, som bor i ett gammalt hus.", sa han. Och det var broder Bosworth.

⁷ Då jag hörde, att han skulle gå för att möta Herren, brände jag nästan däcken av min bil, då jag for ner till Miami för att träffa honom. Och då hustrun och jag kom dit . . . Och familjen Bosworth och vår familj hade varit nära vänner. Och vi gick in.

Den gamle patriarken låg på en liten soffa. Och han hade rest sig upp, hans lilla kala huvud, små tunna armar hölls ut mot mig, *så där*. Tårarna rann utför mina kinder. Jag tog honom i mina armar och jag ropade: "Min far, min far, Israels vagnar och dess ryttare!" För om det någonsin fanns en gammal man, som någonsin lade värdighet i pingströrelsen, så var det broder Bosworth. Det var han förvisso. Han var en underbar blomma.

⁸ Och vet Ni, det första han vill göra, är att skoja med mig litet, så där, Ni vet.

Och jag sa: "Broder Bosworth, kommer Du att bli bra?"

⁹ Han sa: "Nej, broder Branham. Jag är inte sjuk till att börja med." Han sa: "Jag ska bara fara hem."

Jag sa: "Jaha, det var ju mycket bra."

¹⁰ Vi hade just kommit från missionsfälten i Afrika, han och jag. Han sa: "Jag är bara för gammal för att leva längre." Han sa: "Jag far hem."

Jag sa: "Broder Bosworth, vad skulle Du råda mig att göra?"

¹¹ Och han sa: "Stå fast vid Evangeliet." Och han sa: "Ta Dig tillbaka till missionsfälten så fort Du kan!" Han sa: "Det skulle vara mitt råd."

¹² Och jag sa: "Broder Bosworth, jag skulle vilja fråga Dig en sak till."

Han sa: "Vad är det, broder Branham?"

¹³ Jag sa: "Nu har Du lagt ner omkring sextio år i tjänst för Herren, eller kanske mer." Och jag sa: "När var den lyckligaste tiden i Ditt liv?"

Han sa: "Just nu."

Och jag sa: "Broder Bosworth, vet Du, att Du ligger för döden?"

¹⁴ Han sa: "Jag kan inte dö. Jag dog för många år sedan." Och jag. . . Han sa: "Broder Branham, allt som jag har älskat och brytt mig om de sista sextio åren, är att jag har väntat på, att Han ska öppna den där dörren när som helst och komma och hämta mig."

Jag tänker på den där *Psalmen om livet*.

Alla stora mäns liv påminner oss
Att vi kan göra våra liv storslagna,
Vid avskeden lämna efter oss
Fotspår i tidens sand.

Och han lämnade förvisso fotspår efter sig, åt mig.

¹⁵ Innan han dog, rättare sagt gick vidare till Härligheten, omkring en timme eller kanske mer innan han gick bort. Han hade liksom sovit i några timmar. Och hans hustru, hans söner, nära och kära stod i närheten och den gamle mannen vaknade

upp, såg sig omkring, reste sig upp och sprang över golvet och skakade hand med sin mor, som hade varit död i många år, tillsammans med hans far. Och i mer än en timme skakade han hand med folk och sa: "Det här är broder John. Ja, Du kom till Kristus i min mötesserie i Joliet, i Illinois. Här är broder. . . ." Skakade hand med sina omvända, som hade dött för många år sedan.

¹⁶ Jag — jag ska säga Er, ibland tror jag, att i den stund vi går över från den här jorden till det andra, tror jag någon gång då. . . Floden kommer att vara svår att komma över, i alla fall, som Ni vet. Jag tror kanske Herren säger till våra nära och kära: "Gå ner till floden och möt dem där nere!" För liksom Jakob sa, ska vi samlas till de våra en dag.

¹⁷ Jag väntar också på, att den dagen ska komma. Och då, då jag är färdig med det här livet här, eller Gud blir färdig med mig här och jag ser, att jag har intagit varenda skans jag kunde, gått igenom vartenda törnesnår och bestigit varenda höjd, ska jag vilja se mig tillbaka, se var jag har varit då jag kommer ner till floden.

¹⁸ Jag har alltid sagt, liksom de färgade här, de har en liten sång de sjunger: "Jag vill inte ha några bekymmer vid floden." Jag vill få alltsammans tillrättat nu.

¹⁹ Bara kanske sticka svärdet tillbaka i skidan och ta av mig hjälmen och lägga ner det på stranden och räcka upp mina händer och ropa: "Skicka ut livbåten, Fader! Jag kommer hem i förmiddag." Han kommer att vara där. Oroa Er inte! Jag tror på det där. Jag tror, att det är allas våra hjärtans längtan.

²⁰ Nu är det verkligen en stor förmån att få vara här ikväll tillsammans med den här käre pastorn och hans församling och det här underbara arbetet och de här, som är i Kristus i den här änden av Phoenix. För vi är sannerligen besökare. Vi är pilgrimer och främlingar här. Vi söker efter en Stad.

²¹ Då jag talade i förmiddags nere i broder Fullers tabernakel om den Kungliga Säden. Om Ni nu har bandspelare, jag nämner det aldrig. Men det var någonting, som hände i förmiddags, som jag. . . Om Du har en bandspelare, om Du får tag i ett av banden, är jag säker på, att Du kommer att uppskatta det. Broder Maguire har dem och *Abrahams kungliga säd*.

²² Ser Ni, Abrahams säd var Isak, vilken är judisk, naturlig. Men den Kungliga Säden var Kristus, enligt löftet, och denne Kristus var Guds Ord uppenbarhet. Och det är i vårt hjärta idag, då vi. . . "Om jag. . . Ni förblir i mig och mitt Ord i Er, så be om vad Ni vill, så ska det göras för Er."

²³ Nu har jag uttryckt det om Phoenix många gånger, sedan jag har varit här. . . Första gången jag kom var för trettiofem år sedan. Och uppe på 16:e och Henshaw bodde jag, arbetade på Circle R-ranchen här ute, utanför Wickenburg. Och jag hade

sällskap med en liten flicka där på 16:e och Henshaw. Jag for för att titta efter platsen här om dagen, och det är inte ens Henshaw längre. Det är Buckeye nu. Och det är en stor stad precis i Phoenix' storstadsområde här. Allting har förändrats så.

²⁴ Och hustrun och jag for upp på South Mountain för att se ut över Phoenix. Jag tänkte, att för omkring trehundra år sedan fanns det troligen ingenting här, annat än prärievargar, kaktus osv. Och nu är det en stor, fantastisk stad. Nu sa jag: "Älskling, är den omvänd eller förvrängd? Du kan välja själv. För mig är den förvrängd nu. För de här stora byggnaderna och vackra konstruktionerna skulle vara bra, om män och kvinnor vandrade fram och tillbaka på gatorna med sina händer uppräcika till Gud och prisade Gud och levde som bröder och systrar i stället för att dricka, spela, röka, ljuga, stjäla, ölställen, allting som är ont. Men mitt i allt det där . . ."

Hustrun sa till mig: "Så, Billy, varför är Du här?"

²⁵ Jag sa: "Men älskling, medan vi har suttit här i femton minuter, hur många lögner har sagts i den där dalen? Hur många eder har svurits, Herrens Namn missbrukats? Hur många cigaretter, hur många whiskeydrinkar, hur många äktenskapsbrott har begåtts och hela vägen igenom där, bara den här sista lilla stunden, medan vi varit här?"

Hon sa: "Är det inte rysligt!"

²⁶ Men jag sa: "Här är det, som vi är här för, älskling. Hur många trofasta böner har inte gått upp, medan vi har varit här? 'Ni är världens Ljus.' Det är det, som vi är här för, att sätta våra skuldror till tillsammans med de här små församlingarna här, göra allt vi kan för att hjälpa det att gå framåt. Att vara en . . ."

²⁷ Ni allesammans, Ni heliga, är en välsignelse för mig. Jag hoppas, att det ska bli en välsignelse för er, att vi besöker Er här. Och jag, då jag fann, att jag får tillfälle att besöka de olika samfunden och organisationerna och — och de olika församlingarna osv., bröderna genom phoenixdalen här, blev mitt hjärta begejstrat. Det där kommer före sammankomsten jag ska tala i, vid Christian Business Mens landsmöte på, jag tror det är lördag morgon, frukost och sedan söndagskvällens möte, som följer följande söndag. Och det är alltid en förmån att få möta de där bröderna. Jag tror, att de har omkring tvåtusenfemhundra sittplatser där. Det blir massor av sittplatser åt oss allesammans. Och vi hoppas få möta Er där.

²⁸ Och att sedan få den här tiden av gemenskap, att gå från församling till församling och tala. Jag tror jag predikade i förmiddags, så att jag predikade mig hes i omkring en och en halv timme. Och det var en kort en. Jag brukar vanligen inte komma ut förrän efter tre eller fyra timmar av det i — i församlingen hemma. Jag bara . . . Jag är ingen predikant. Så jag — jag bara väsnas glatt inför Herren. Jag tycker så mycket om att göra det.

Jag — jag antar, att jag bara älskar det, så jag fortsätter bara att göra det. Jag har fått fyra eller fem olika tillsägelser, jag håller folk alltför länge, så jag vet, att det är sant. Och ikväll, ärligt talat ska vi vara ute härifrån före klockan ett. Jag, jag ska bara nästan försäkra Er om det. Jag bara, nästan. . . En sådan fin känslig ande och allting så underbart, jag är säker på, att Den Helige Ande kommer att ha en välsignelse till oss.

²⁹ Nu, jag har nu inte haft några helbrägdagörelsemöten i mötesserierna. Jag. . . En kväll, nere hos broder. . . Jesu Namn, vad hette pastorn? Broder Outlaw. Broder Outlaws församling, det var så många där, som ville ha förbön. Och jag fick min son att ge ut några bönekort. Och sedan, ett par kvällar föll Den Helige Ande så i byggnaden, att. . . Ni vet det allesammans. Ni har varit i mina möten. Det har Ni allesammans. Ni ser hur andebedömningen osv. Men nu har jag sett, att det samlas många som ska bes för. Och jag såg, att det första skulle börja onsdag och torsdag. Jag hade tänkt, att jag skulle vänta tills efter söndag, för om man har helbrägdagörelsemöten i församlingen. . .

³⁰ Ser Ni, jag pålyste överallt jag for, att varenda person skulle stanna på sin plikts post på söndag, ser Ni. De här särskilda mötena är bara för att hälsa på bröderna. Och vi — vi vill, att varenda en ska hålla sig på sin plikts plats, för Din pastor väntar på Dig och det är där Du bör vara.

³¹ Så sedan — sedan tror jag, i morgon kväll, om Herren vill, jag. . . Var ska vi vara i morgon kväll? [En broder säger: "Borta i Tempe, i broder O'Donnells församling." — Utg.] Broder O'Donnell i Tempe i Arizona. Om Ni nu inte har någonting — någonting särskilt, som pågår i Er församling och Ni har sjuka, å, jag kommer att be för de sjuka i morgon kväll, bara ha en vanlig bönekö, be för de sjuka, kanske — kanske måndag, tisdag. Låt oss se, det är meningen att jag ska. . . Jag vet inte. Ska jag ha möte på onsdag kväll också? ["Ja."] Onsdag kväll. Så det. . .

³² Och det börjar på torsdag, är det riktigt, landsmötet? [En broder säger: "Jag fick liksom saker. . . ? . . . landsmötet." — Utg.] All right, broder. Han ska göra pålysningen nu. ["Ser Ni, vi är här ikväll. Och i morgon kväll är vi i Assembly of God i Tempe. Och sedan Mountain View i Sunnyslope den tjugotredje. Och sedan i Central Assembly den tjugofjärde."] All right, det är fint. ["Jag kunde inte komma ihåg det själv. Jag blev liksom förvirrad ifråga om det."] Tänk inte på det!

Jag talade här om dagen om: "Kunde inte minnas."

³³ Och broder Jack Moore sa till mig, han sa: "Tror Du, att Du är dålig?", sa han.

³⁴ Jag sa: "Broder Jack, då jag börjar tala, kan jag inte komma ihåg, vad jag talade om."

35 Han sa: "Tyck inte, att det är dåligt!" Han sa: "Jag ringer upp med telefonen, ringer någon, säger: 'Vad ville Du?'" Tja, det är ganska illa! . . . ? . . . Å!

36 Så, å, det där kanske låter som ett skämt, vilket jag inte tycker är rätt att säga från predikstolen här. Men Guds barn är bara lyckliga barn i alla fall, vet Ni, så vi — vi bara tycker om att göra det. Jag tyckte det där var liksom fyndigt.

37 Alla Ni, många av Er känner broder Jack Moore. Han är från Shreveport i Louisiana, Life Tabernacle, en mycket fin broder. Och så sa han det där till mig. Han är entreprenör också.

38 Han sa: "Tyck inte, att det är dåligt, broder Branham!" Han sa: "Jag ringde upp någon här om dagen, ringde deras nummer." Och han sa: "De svarade, sa: 'Hallå!' Jag sa: 'Nåväl, vad vill Ni?'"

Jag tänkte: "Ja, det där är verkligen illa, broder Jack."

39 Så nu tror jag det skulle vara bra och de här vännerna, som vill ha förbön och tar med sig sina sjuka in, så ska vi be för dem.

40 Nu ikväll har jag tänkt på, vad jag skulle säga ikväll här uppe i den här härliga lilla församlingen. Jag tänkte: "Tja, jag vet inte vad." Jag får väl bara ta en liten text och lita på att Herren ska blanda ihop orden någonstans och låta det falla, där det kommer att hjälpa någon. Att vara . . . Jag försöker aldrig ta en text. Jag försöker alltid känna mig ledd och skriva ner en hög med Skriftställen osv. Och — och så, om Herren leder annorlunda, då går jag bara som Han leder. Och jag tror, att det är så vi alla borde göra. Tror inte Ni det? Gör på samma sätt!

41 Och nu är det en sak, som — som jag — jag önskar, att varenda en i församlingen tillkännager det här för varenda lokal kropp. Och det är, att om . . . Då Du har bett färdigt för Din pastor och Dina kära, så glöm inte mig, för jag inser, varenda dag, mer än någonsin, att vi håller på att komma fram till vägens ände.

42 Och jag begravde just min mor för några veckor sedan. Och höll henne i mina armar, tills Gud tog hennes andetag och hennes själ till Himmelen. Jag gav akt på den där tappra döden hos en kvinna, som var fylld med Den Helige Andan och såg henne komma till vägens ände. Jag tänkte: "Å, jag — jag bara måste få varenda mor sådan. Jag måste göra någonting för att få . . . Göra vad jag kan, för att få folk att förstå, vad det verkligen betyder."

43 Och, vänner, jag är övertygad om, att det kanske är litet djupare. Och jag tror, att vi tar det litet lättare än det verkligen är. Jag tror, att vi borde komma ihåg det. Om Gud är så helig, att Änglarna ser smutsiga ut i Hans ögon, hur ser då vi ut? Förstår Ni? Det är riktigt. Så vi vill komma ihåg det. Och kom ihåg, att Gud, som överglänser alla solarna i solsystemet, sitter där långt bort i Evigheten. "Helig, helig, helig", Änglarna med vingarna över sina ansikten och över sina fötter flyger i Hans

Närhet och ropar: ”Helig!” Vad borde vi vara? Så vi . . . Det är det, vi försöker göra.

44 Och — och jag känner, att det här, Guds Rike, är liksom en man, som tog ett nät och gick till havet, som Jesus sa, och han kastade i. Och då han hade dragit upp, fick han många sorter. Men den goda fisken behölls, naturligtvis, och den andra asätarfisken gick tillbaka till vattnet, sådant som kräftor och — och ormar, ödlor och sköldpaddor osv. Men Evangeliets nät fångade alltsammans. Och vi är . . . Det kommer en dag en gång, då vi kommer att kasta ut vårt sista nät, broder Adams. Det är riktigt. Det är inte Du eller jag, som ska säga, vad som är fisk och vad som inte är det. Det vet vi inte. Vi bara kastar i nätet och drar in det. Det är alltsammans. Gud känner de sina. ”Dem, som Han förut kände, kallade Han, och dem, som Han kallade, har Han rättfärdiggjort, och dem, som Han har rättfärdiggjort, har Han förhärligat.” Så vi väntar och bara kastar ut nätet. Och det är min förmån ikväll, att få stå här i broder Edwards församling, för att hjälpa till, att kasta ut nätet på den här platsen, för att få se, om det finns någon fisk, som Gud har till Sitt Rike.

45 Låt oss nu, strax innan vi läser Ordet, tala med Ordets Författare bara litet grand, medan vi böjer våra huvuden.

46 Med våra huvuden böjda i det här ögonblickets helighet, då vi närmar oss den levande Gudens Ord, vilket är Gud, undrar jag, om det skulle finnas några här inne, som har böneämnen på sina hjärtan, som de skulle vilja ha ihågkomna i den här bönen. Ge det tillkänna med en upplyft hand!

Herre Jesus, titta på åhörarna och känn vartenda hjärta!

Tack.

47 Allra nådigaste och heligaste Gud, den Allsmäktige, El Shaddai, som uppenbarade Sig för Abraham i Namnet ”den Allsmäktige, Guden med bröst, Styrke-givaren, Han, som ger de svaga näring”, kom till oss ikväll, Fader! Och vi inser våra svagheter och våra misstag. Vi bekänner våra synder inför Dig och lägger dem på Din doms mässingsaltare och ber, att Jesu Kristi Blod ska ta bort dem i det offer vi gör. Bevilja oss det, å, Gud!

48 Vi lägger ner våra liv och allt, som vi har, och den lilla begåvning, som är oss given. Herre, använd det till Guds ära!

49 Välsigna den här församlingen, dess förtjusande pastor, diakoner, förtroendemän och hela styrelsen och varenda medlem, som kommer in i den här församlingen, som kallas ”Gemenskap”. Gud, jag ber, att män och kvinnor, då de kommer in genom den där dörren till det här stället, att de blir överbevisade på grund av Den Helige Andes härliga ordning inne i byggnaden. Bevilja oss det, Herre!

50 Förlåt våra synder och överträdelser, ber vi igen. Kom ihåg dem, som har räckt upp sina händer! Nere under den där handen, Herre, fanns ett hjärta, som bad om någonting från Dig, och möjligen kanske bara Du allena skulle kunna ge det. Jag ber, att Du ska bevilja det, Fader. Vad de än behöver, ge det till dem i överflöd! Finns där några sjuka, Herre, hela dem! Om det finns någon där, som har fallit vid väggkanten, styrk denne, det där svaga knäet! ”Ett brutet rör kommer Han inte att krossa, eller en rykande veke ska Han inte utsläcka.” Och vi vet, att Han aldrig skulle visa ifrån Sig ett brutet rör, han skulle laga det. Och jag ber, Himmelske Fader, om det finns några nedbrutna andar, eller — eller missmodiga eller svaga händer, som hänger ner, och svullna knän, må de lyftas upp ikväll, Herre! Må Den Helige Ande komma och hela våra hjärtan och våra andar och våra fysiska varelser, så ska vi ge Honom allt pris för det. Vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

51 Om Ni skulle vilja slå upp i Skriften, för ett bara omkring trettio minuters tal, skulle jag vilja, att Ni läser tillsammans med mig ur Uppenbarelseboken, det 19:e kapitlet. Och jag skulle vilja läsa ner till och med den 17:e versen.

Och därefter hörde jag en stark röst av mycket folk i himmelen, som sa: ”Halleluja! Frälsningen, . . . härligheten och äran och makten tillhör Herren, vår Gud.

För sann och rättfärdig är hans dom, för han har dömt den stora skökan, som fördärvade världen med sina otukter och har utkrävt hämnd för sina tjänares blod av hennes hand.”

Och åter sa de: ”Halleluja!” Och röken av henne steg upp för alltid och alltid.

Och de tjugofyra äldste och de fyra väsendena föll ner och tillbad Gud, som satt på tronen och sa: ”Amen. Halleluja!”

Och en röst kom ut ifrån tronen och sa: ”Prisa vår Gud, alla ni hans tjänare och ni, som fruktat honom, både små och stora!”

Och jag hörde liksom det vore rösten av en stor skara och som rösten av många vatten och som rösten av mäktigt tordön, som sa: ”Halleluja! För Herren Gud, den allsmäktige regerar.

Låt oss vara glada och fröjda oss och ge honom ära, för lammets bröllop har kommit och hans hustru har gjort sig redo.”

52 Vill ikväll tala över ämnet: *Lammets Bröllop*, bara några ögonblick, för . . . Vi är så bekanta med det här Skriftstället.

Utan tvivel har vår förtjusande pastor här närmat sig det här ämnet många gånger.

⁵³ Och det, vi vet, att det kommer att finnas en Brud och det kommer att serveras en bröllopssupé i himmelen. Det är precis lika säkert, som att Gud finns till, för det är Hans Ord. Och vi vet, att de som kommer att utgöra den Bruden, kommer att vara Hans Församling och de kommer att träda fram inför Honom utan fläck och skrynka. Och de har materialet till att göra sig redo med på jorden nu. Om Ni lägger märke till det, står det: "Hon har gjort sig redo."

⁵⁴ Så många säger: "Om Gud vill ta bort den här onde anden ifrån mig, dryckenskap eller spelande eller ljugande eller stjälande, så ska jag tjäna Honom."

⁵⁵ Men det kommer an på Dig. Ser Du, Du måste göra någonting också. "De, som vinner seger, ska ärva allting." De som vinner seger. Du har kraft att göra det, men Du måste vara villig att lägga ifrån Dig det. Förstår Du? "Hon har gjort sig redo." Jag tycker om det där Ordet.

⁵⁶ Ser Du, Gud skulle inte kunna trycka oss igenom ett litet rör, dra ut oss i andra änden och så säga: "Salig är den, som vinner seger." Då hade Du ingenting att besegra, Han tryckte bara igenom Dig. Men Du måste själv fatta beslut. Jag måste själv fatta beslut. Då vi gör det, visar vi vår tro och respekt för Gud.

⁵⁷ Abraham lovades ett barn, men han måste vidhålla detta löfte i tjugofem år, de upp- och nedgångar som han hade, och frestelser, i dessa tjugofem år. Men han höll fast vid löftesordet.

⁵⁸ Och Israel lovades ett löftesland, men de måste kämpa för varenda tum av det. "Vadhelst Era fotsulor trampar på, det har jag gett Er.", sa Gud till Josua. Det var där alltsammans. Landet var där och Gud gav det åt dem, men de måste kämpa för det.

⁵⁹ Det är på samma sätt med gudomlig helbrägdagörelse. Gud har kraft att hela Dig, om Du har mod att ta emot det, men Du måste kämpa varenda tum av vägen.

⁶⁰ Gud har förunderlig nåd att frälsa Dig och Han kommer att göra det, men Du kommer att få kämpa varenda tum av Din väg.

⁶¹ Jag har stått bakom predikstolen i nästan trettioett år och varenda tum av det har varit en kamp, hela tiden. Förvisso har det det.

⁶² "Men vi måste kämpa, om vi ska få regera." Så vi finner, att Bruden måste göra Sig redo. "Vara villig att lägga varenda vikt åt sidan, som så lätt besätter oss, så att vi kan med tålmod löpa det lopp, som är oss förelagt." Vi måste lägga dem åt sidan själva. Vi kan inte säga: "Gud, kom Du och lägg dem åt sidan åt oss!" Vi måste göra det själva.

⁶³ Nu tycker jag om att tänka på bröllop. Jag har haft förmånen att få viga åtskilliga människor. Och jag tycker, då jag för en ung

man och en ung kvinna fram till altaret och ser dem komma fram genom kyrkan och hon, vacker med sin brudklänning på sig och slöjan, som hänger ner över sitt ansikte och brudgummen, rak, vackert klädd och ung och full av kraft, då de går fram där, då deras liv är som bäst, och avger de där äktenskapslöftena, tycker jag det är någonting ljuvligt över det. Det är någonting heligt, för det påminner mig om, att det kommer att bli ett annat underbart bröllop en dag, då Kristi brud ska komma gående fram genom Härlighetens korridorer.

⁶⁴ Brudgummen kommer att ha allting färdigt. Det kommer att bli ett bröllop och en supé. Hur älskar vi inte att tänka på att sitta mitt emot varandra vid bordet och skaka hand med varandra och tårarna kommer att rinna utför våra kinder. Och tänk, Han kommer att komma runt, torka alla tårar ifrån våra ögon, säga: "Gråt inte! Alltsammans är över nu. Gå in i Herrens fröjder, som har varit beredda åt Er allt sedan världen grundlades!" Å, broder, det där kommer att få oss att älska varandra mer.

⁶⁵ Jag tror det är så det är med Församlingen, Bruden idag, som utgörs av alla församlingar, som tror på Kristus. Det är inte kyrkobyggnaden, inte heller är det organisationen eller samfundet, utan det är de individer, som finns i församlingen, som utgör Bruden.

⁶⁶ Jag har en god vän i Louisville i Kentucky, Dr Wallace Cauble, som var predikant i Church of Christ och kom in och tog emot Den Helige Ande och är pastor för en av de större, största församlingarna i Louisville, Open Door-församlingen. Han har varit en mycket kär vän till mig. Och för några år sedan stod jag på gatan och jag såg honom komma nedför gatan. Och jag älskade alltid honom och han älskade mig.

⁶⁷ Men en dag opererades hans tonsiller och han blödde nästan ihjäl. Och de hade honom där nere på Saint Joseph-sjukhuset och de sa, att han var döende. Och fru McSpadden ringde mig, sa: "Dr. Wallace Cauble." Jag kände honom ännu inte, men jag visste, att det fanns en stor Open Door-församling. Hon sa: "Han är döende. Doktorerna har gett honom sprutor, allting annat. De har satt in stygn. Han blöder hela tiden och de kan inte få stopp på blodet. Hans blod koagulerar inte och, Du vet, stoppar blödningen." Och hon sa: "De har missionärer där inne och de vill, att Du ska komma och be för honom."

⁶⁸ Nåväl, jag hade hört om Dr. Wallace Cauble, och så var jag litet motvillig, men jag for över. Och då jag tittade in i sjukhussalen, var där missionärer och framstående predikanter, allesammans där inne gråtande och bedjande. Och jag tänkte: "Oj, oj! Pyttelilla jag, en liten frimickel, gå in där? Det är bäst jag stannar här ute." Så jag kom ner bakom Coca-Cola-maskinen ute i hallen. Jag bad till Gud, att – att stoppa blodet åt broder Cauble. Jag gick tillbaka ner och gick ut.

69 Jag hade nätt och jämt kommit hem, omkring femton minuter, så ringde telefonen igen och man ville veta, vad som uppehöll mig, så jag inte hade varit där. Och jag sa: ”Jag – jag kom. Men det var så många där inne. Jag – jag kände mig bara inte ledd att komma in, kanske, ser Ni, med så många, de stora predikanterna där inne.”

70 Då sa han: ”Kom med detsamma!” Han sa: ”Mannen kan inte leva mer än en liten stund till.”

71 Så jag for tillbaka dit igen. Och då jag gick dit in, försökte han få en katolsk syster att ta emot Kristus som personlig Frälsare, och han blödde och blodet flög ut ur hans mun. Jag gick in.

Och han sa: ”God dag.”

72 Och jag sa: ”God dag.” Han satt upp i sängen och hostade så där och blodet kom ut.

Och han sa: ”Vad heter Du?”

Och jag sa: ”Jag är broder Branham.”

73 Och han började gråta, slog sina armar om mig. Jag böjde knä där.

74 Nu är det Dr. Wallace Cauble, i Open Door-församlingen i Louisville. Fick ett brev från honom. ”Blodet stoppade den sekunden.” Det har aldrig blött sedan dess. Förstår Ni? Och vi har varit mycket, mycket goda vänner sedan dess. Och här om dagen mötte jag honom. Och han sa . . .

75 Oswald J. Smith, många av Er känner broder Smith. Han är en stor missionär och han kommer till broder Cauble, för han tycker så mycket om honom. Han sa: ”Broder Cauble, Ni vet”, han sa: ”Jag. . .” Någoting om hans hustru. Han sa: ”Då jag först blev gift”, sa han ”kände jag det som, tja, om jag begär ett misstag, ska jag, å, jag kan få en annan.”, för hon var ung. ”Men”, sa han, ”sedan barnen kommit”, sa han, ”Då är det svårt att klara sig utan henne. Sedan, då man blir omkring femtio år gammal, då kan man bara inte klara sig utan henne. Och då man blir äldre, å, man – man känner det så.”

Jag sa: ”Jag antar, att det där är ungefär riktigt.” Jag var . . .

76 Hur ämnet kom upp, Ni vet, hur damerna kan shoppa och min hustru var där inne. Och hon är drottningen av alltsammans. Hon bara stannar hela tiden. Mina stackars fötter tar nästan livet av mig på gatan, då jag går omkring med henne. Och han talade om för mig, han sa: ”Ja, man kan bara inte klara sig utan henne.” Och det var på det sättet yttrandet kom till.

77 Då jag gick hem, kom jag att sitta där i rummet och tänka: ”Det där är riktigt.” Jag tillämpade det på någoting annat.

78 Ni vet, då jag först konverterade i . . . Blev predikant Hos Missionary Baptist-erna, tänkte jag: ”Om en person inte var

baptist, var han helt enkelt inte frälst. Det var alltsammans ifråga om det.” Och jag bar en Bibel under armen och jag trodde, att Herren kallade mig att göra alla till baptister. ”Och alla, som inte trodde precis liksom baptisterna trodde, de var inte alls med i bilden.”

⁷⁹ Efter hand som dagarna gick, tänkte jag, att jag själv måste göra hela jobbet. Och jag kom underfund med, jag la märke till en annan broder, som hade en församling, en pastor. Han låg i också, precis lika hårt som jag gjorde. Trots allt räckte det till, till litet grand åt honom också, Ni vet.

⁸⁰ Så vi finner, att vi behöver varandra. Och nu, sedan vi har börjat komma så här långt, är det bara liksom svårt att klara oss utan varandra. Det är alltsammans. Vi måste bara ha varandra, så där. Och jag tror det är så i den här stora pingströrelsen. Jag är glad att få se de där likgiltighetshindren brytas ner, Guds stora Församling börja smälta samman i gemenskap. Betyder att bröllopet kommer närmare nu. Och stenarna, hur egendomligt huggna de än må vara, har de en plats någonstans i den där byggnaden, om de är Herrens stenar.

⁸¹ Bröllop nu, är i en bemärkelse en förebild. Det jordiska bröllopet här är en förebild till det himmelska bröllopet. Låt oss nu gå över det, bara för några ögonblick, för att repetera det ett ögonblick.

⁸² Det första som finns, ett beslut måste fattas. Det första, som behövs i ett naturligt äktenskap, är att ett beslut måste fattas. Den unga damen måste fatta sitt beslut, om hon vill ha den här unge mannen, och den unge mannen, om han vill ha den unga kvinnan. Det måste fattas ett beslut och man måste göra det. Hon måste vara den enda kvinnan i världen, som man älskar och han måste vara den enda mannen. Om det inte är så, har man fattat fel beslut.

⁸³ Och det är på samma sätt med att besluta sig för Kristus. Det första, man måste göra, är att bestämma sig för om man ska tjäna Gud och ta Honom som sin Frälsare, eller om man inte ska göra det. Ska Du tjäna världen? Ska Du tjäna Kristus? Man måste bestämma sig. Ett beslut måste fattas. Då man bestämmer sig för, att man antingen ska tjäna Gud eller mammon, då gör man sitt val. Men beslutet måste fattas.

⁸⁴ Och sedan, då beslutet är fattat, att man har det, då kommer trolovningen. Den, den finner man vid altaret. Man måste ingå en trolovning, innan den här föreningen kan ske. Och på det sättet är det med Kristi Församling. Det måste vara en trolovning med Kristus en – ett högtidligt löfte, en trolovning, ett kärleksförhållande.

⁸⁵ Och sedan, nästa sak, är att löften avges. Det måste avges löften till varandra, liksom man ger löften. ”Käraste, om Du gifter Dig med mig, lovar jag, att jag ska vara lojal och trogen. Jag

ska inte titta på någon annan kvinna.” Eller: ”Jag ska inte titta på någon annan man. Och jag ska göra allt det där jag är pliktig som hustru. Om vi får barn, ska jag göra all min plikt som — som mor. Jag, jag ska vara husföreståndarinna.” Alla de där löftena måste avges, eller bör avges, vid en korrekt vigsel.

⁸⁶ Och det är samma sak, då man kommer till Kristus. ”Herre, om Du vill ta emot mig i Ditt rike, så lovar jag.” Var så god! ”Jag ska älska Dig. Jag ska vara Dig trogen. Jag ska tjäna dig, dag och natt.” Det är alltför illa, att vi glömmer det där. ”Jag ska tjäna Dig dag och natt. Jag ska fasta. Jag ska be. Jag ska vara lojal mot Dig. Jag ska föra mitt tionde till förrådshuset. Jag, jag ska — jag ska be, många gånger om dagen. Jag ska — jag ska göra vad som helst. Och jag lovar högtidligt bort all min kärlek till Dig.” Det är vad man bör göra. Det där är exakt riktigt, då man lovar det där och det borde komma från ens hjärta.

⁸⁷ Om Du lovar Din man det, men Du inte av hjärtat menar det, lever Du absolut inte på rätt sätt med honom. Det är liksom en förstelnad affär.

⁸⁸ Titta här! Om — om Du inte har tänder och du använder löständer, det är nu all right. Det är en ersättning för de tänder Du en gång hade. Men de där tänderna är faktiskt inte sammankopplade med Dig. De är inte en del av Dig. Om Du fick en — en arm amputerad och Du satte på Dig en protes, tja, den armen är faktiskt inte sammankopplad med Dig. Den är bara påsatt på Dig. Förstår Du? Den är inte sammankopplad med Dig.

⁸⁹ Och då vi avger vårt högtidliga löfte till Kristus, om vi inte blir en del av Honom, liksom en kvinna bör bli en del av en man och en man en del av en kvinna, då är vi konstgjorda kristna. Vi är inte riktiga. Man är faktiskt inte gift med den där kvinnan. Du kanske är lojal. Om Du inte älskar Din man och han är sextio eller sjuttio år gammal och du inte älskar honom lika mycket, som Du gjorde i början, då uppfostrar Du faktiskt bara hans barn.

⁹⁰ Det är så församlingarna är, alltför många idag. Vi antar bara namnet ”Kristen Församling” och ger oss ut för att vara Bruden. Då är det konstgjort. Vi är inte sammankopplade med Kristus på något sätt. Vi är som en konstgjord tand, konstgjord arm, ett konstgjort öga. Förstår Ni? Det är någonting, som är konstgjort, om vi bara sätter på oss det. Nåja, man kan inte sätta på sig kristendom. Den måste man vara sammankopplad med.

⁹¹ Och så en församling, som bara är konstgjord, som kallas Kristi församling, nå, de barnen, som föds av den där organisationen, är inte Där inne. Det är bara . . . De är inte Kristi barn. De är samfundsbarn och inte Kristi barn.

⁹² Om kvinnan inte är sammankopplad med mannen i trohet, då är det inte hennes äkta man. Det är bara en man, som hon har avgett ett löfte att leva tillsammans med och hon gav ett falskt

löfte. Hon lovade högtidligt att älska honom och hon sa, att hon älskade honom, och hon gjorde det inte. Hela tiden är mannen bedragen.

⁹³ Men det är ett, som är säkert, vänner, vi kommer inte att bedra Kristus. Han känner de Sina.

⁹⁴ Men, ser Ni, först fattas beslut. Sedan trolovning. Sedan löfte.

⁹⁵ Och så ceremonin. Och det är då, som bruden – bruden tar brudgummens namn. Hon har sedan inte längre sitt eget namn. Hon tar brudgummens namn.

⁹⁶ Och sedan, då Församlingen har ceremonin, avger sina löften, då tar hon Brudgummens Namn. Då är hon inte längre en världens församling. Hon är Herrens Jesu Kristi Församling. Amen. Inte... Jag menar inte med det till Namnet. Jag menar med det, att genom Födelsen, till naturen, genom Guds kraft. Genom Guds uppenbarade Sanning i hjärtat blir hon en kristen Församling, den stora, universella, apostoliska kristna Församlingen. Hon blir en del av Kristus. Då hon blir det... Kristus sprutar in Sin egen Ande i henne, Sitt eget Liv. Och Bibeln sa där till Adam och Eva: "Ni är inte längre tvenne utan ett." Och då kvinnan, Församlingen, är gift med Kristus, är de inte längre två. De är Ett. Kristus i Er! Amen. Så är det. Hans Liv har kommit in i Er, då blev Ni Bruden.

⁹⁷ Så en sak till, sedan hon har avgett alla de här löfterna osv. och ceremonin har uttalats:

⁹⁸ Liksom min hustrus namn var Broy, innan hon blev gift. Nu är hon inte längre en Broy. Hon är en Branham. Nu är hon inte Broy längre. Hon är Branham.

⁹⁹ Och då man kommer in i Kristus, är man inte längre av världen. Man är av Kristus. Förstår Ni? Då bryr man sig inte om det, som hör världen till. Det är dött för en. "För den, som älskar världen, eller det, som hör världen till, Guds kärlek är inte ens i honom."

¹⁰⁰ Så, ser Ni, man kan inte vara en konstgjord kristen. Man kan vara en konstgjord kristen bekännare.

¹⁰¹ Men man kan inte vara en kristen, bli det, förrän Kristus sprutar in Sig själv, genom Den Helige Andes dop, in i en. Då är man sammankopplad med Honom. Ni är inte längre tvenne. Ni är Ett. Kristus lovade att vara i oss, liksom Fadern var i Kristus. "Jag och min Fader är Ett. Ni och jag är Ett." Förstår Ni? Kristus i oss! Allt, som Gud var, öste Han in i Kristus. Och allt, som Kristus var, öste Han in i Församlingen, för att fortsätta Evangeliets verk.

¹⁰² Så vi blir det, inte genom ett konstgjort namn, utan genom Livets Helige Andes verklighet, som kopplar samman oss med Kristus. Sedan blir vi uppväckta från världens döda ting genom

Hans uppståndels kraft och sitter tillsammans med Honom på himmelska platser. Amen. Jag tycker om det där. Ikväll sitter vi på himmelska platser i Kristus Jesus, ser Ni, uppståndna med Honom, dog från det, som hör världen till och antog Kristus. Och då vi antar Kristus, då är världen död, då bryr vi oss inte längre om världen. Världen är död för oss. Och vi är . . . Och den är död för oss och vi är döda för den.

¹⁰³ Man är en annan person, en annan personlighet, för man är en ny skapelse. Skapelse! Inte samma skapelse uppputsad, inte en — en människa, som har vänt upp ett nytt blad. Utan en människa, som har dött och blivit född på nytt och blivit en ny skapelse i Kristus Jesus och den levande Gudens Ande bor i personen.

¹⁰⁴ Precis liksom kvinnan nu, som inte längre är en Broy, hon är en Branham, och hon går under det namnet.

¹⁰⁵ Och Församlingen är inte längre av världen, utan den är i namnet Kristus, det är hon. Hon är sammankopplad med Honom genom Hans eget Liv.

¹⁰⁶ Läste Ni någonsin i Skriften, hur den första människan, som Gud skapade, var en — en tvåfaldig person? Adam var både Adam och Eva, andligt talat, men då Han skapade den första människan till Sin egen avbild. ”Och Gud är Ande.” Men då Han satte dem i köttet, delade Han på dem. Han tog den maskulina anden, satte den i mannen, och tog den feminina anden och satte den i kvinnan.

¹⁰⁷ Då man nu ser en kvinna, som vill uppföra sig som en man, är det något fel där. Då man ser en man, som vill uppföra sig som en kvinna, är det något fel där. Så det ser ut, som om världen är alldeles fel idag. Män försöker uppföra sig liksom kvinnor, kvinnor liksom män. Det är riktigt. Det är sant.

¹⁰⁸ Titta nu! Det är så fullkomligt, att då Gud tog och skapade en människa, och för att visa, att Han inte ville ha det ur någonting annat, var kvinnan inte i den ursprungliga skapelsen. Så hon är inte i skapelsen, utan hon är en del av Adam. Hon är en biprodukt. Han går in i Adams sida, inte för att göra en skapelse till utan tar en del av en skapelse och gjorde en skapelse till av den. Och Han tog den maskulina anden, som var i Adam. . . Och tog den feminina anden, som var i Adam, rättare sagt, och satte in den i kvinnan. Så både ande och kropp, de blev ett.

¹⁰⁹ Det var en vacker bild av vad Gud gjorde på Golgata. Han tog Kristus och kopplade ihop Honom med Församlingen, genom en uppstungen sida förde Han Blodet, som renade personen, som helgar Församlingens kött och tar den levande Gudens Ande, som Han tog där ifrån korset och sätter in den i individen. Då är de ett. De blir ett. Kristus och Du är ett.

¹¹⁰ Och Du och Din äkta man borde vara ett. Om det är någonting motsatt, då är det något fel på Er förening.

111 Och om det är någonting motsatt mellan oss och Kristus, om vi inte tror på Hans Ord, säger: "Å, det där var för andra tider", är det något fel på vår förening med Honom. Om Du säger: "Undrens tid är förbi, det finns ingen gudomlig helbrägdagörelse, det finns inget Den Helige Andes dop", lägger det där någonstans längre tillbaka, visar det, att Kristi Ande inte är i Dig.

112 För: "I begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud och Ordet var Gud. Och Ordet blev kött." Och sedan, då Hans Ord blir framträdande i Dig, då, ser Du, är det Du och Kristus, som är ett, då. "Om Ni förblir i mig och mitt Ord i Er, kan Ni be om vad Ni vill", för det är inte längre Ni. Det är Guds Ord. Kristus i Er. Ni blir ett. All right.

113 Sedan, en sak till, sedan hon har gjort det där, sedan hon har uppfyllt sina löften och ingått äktenskap och antagit sin tillkommande äkta mans namn, brudgummens namn, då är hon arvinge till allting han äger. Hon är arvinge till allting. Ens hustru är arvinge till allt man äger.

114 Och det är just det, som Församlingen är, om hon bara visste det, då hon är en del av Honom med Hans Ande i sig. Han sa: "De gärningar, som jag gör, ska Ni också göra. Större än dessa ska Ni göra, för jag går till min Fader. En liten tid, och världen ser mig inte längre, ändå ska Ni se mig, för jag ska vara med Er, till och med i Er, till världens ände." Då är det Kristus i Er. Ni är sammankopplade och Ni är arvingar tillsammans med Honom.

115 Och om Han vore här på jorden, vad skulle Han då göra? Samma sak, som Han gjorde där, för Han är densamme igår, idag och i evighet. Han skulle vara uppmärksam på Faderns angelägenheter. Han skulle hela de sjuka. Han skulle utföra under. Han skulle göra precis exakt det, som Han gjorde, då Han var här på jorden, för Han förblir densamme igår, idag och i evighet. Det är precis fullkomligt. Det är bröllopet.

116 Men tänk nu, om den här kvinnan blir gift, avger alla de här löfena och allting och hon blir den här mannens man och hon är arvinge till allt han äger osv. och sedan blir hon galen! Hon börjar få raserianfall. Hon börjar springa efter andra män. Inte bara det, utan hon delar sin kärlek med andra. En man tillsammans med sin hustru, alla de löfena de har avgett, och så går hon ut och börjar dela sitt liv med andra, sin kärlek och tillgivenhet med andra.

117 Det är vad alltför många så kallade kristna gör, delar sin kärlek med världen: spelar, dansar, spelar hasard, stannar hemma från bönemöten för att se på TV, alla slags världsliga saker, som har tagit Guds kärleks plats i församlingens hjärta. Hon har fått raseriutbrott. Hon har blivit galen. Hon har gått ut efter andra män. Hon delar sin kärlek. Hon kommer att ta sitt tionde, som hon borde ge till församlingen, hon kommer att

spendera det på andra saker där ute i världen. Hon kommer att. . . I stället för att älska Gud på det sätt hon borde göra och leva för Gud och älska att komma till kyrkan, måste man nästan övertala henne att komma.

118 Å, jag vet det, här för inte så länge sedan talade en – en predikant om för mig, att han skickade ut så och så många böne. . . Så och så många kort, som han ville få folk att underteckna, att de skulle lova att komma till söndagsskolan åtminstone sex månader varje år.

119 Och jag hade sett en liten föredetting nedanför backen där, där jag hade arbetat. Och hon kom ut därifrån. Och jag stod vid dörren, knackade på dörren och hon kom ut till dörren. Och hon var någon av de här högriskspelarna, Ni vet.

120 Liksom den här skocken, som de var tvungna att arresteras här nere i Phoenix igår kväll, tror jag det var, som utförde den här nya förvrängningen av rock-and-roll, twistare, vad det nu än var, och de måste få polisen att komma och ta dem. Ungdomar, förstår Ni inte, att det där är en djävulens ande? Så under inflytandet, att de inte visste vad de var, ute på gatorna och höll igång.

121 Liksom några av de här komikerna eller de här grammofonskivspelarna, jockeyerna osv. som går på platsen, i staden jag var i. Och de unga damerna tog av sig sina underkläder och kastade dem på plattformen, för att den här pojken skulle skriva sin autograf på dem. Inser Ni inte, att det där är djävulen? Det är en den yttersta tidens ande. Visst. Det är en sådan skam. Var så god, har blivit galna.

122 Den här unga kvinnan, hon kom ut och höll igång. Hon visste inte ens, att jag var. . . Glömde, att jag stod vid dörren. Och hon sa: "Å, ursäkta mig! Jag glömde, att Du stod där." Och hon kastade en kyss åt den där mannen i radion, eller vad det nu var, och sa: "Jag ska möta dig ute vid Green Briar Patch.", eller vad det nu var. De skulle ha något slags dans den kvällen.

Och jag sa till Dr. Brown, som var en av mina vänner.

123 Han sa: "Hur håller Din församling ut där uppe, Billy?"

Jag sa: "Fint." Jag sa: "Vi ger dem piller."

Han sa: "Vilket slags piller?"

124 Jag sa: "Evangelie-piller. Det får dem att komma hela tiden." Förstår Ni?

125 Och han berättade för mig om det där, att skriva under på de där utfästelserna. Och jag sa: "Dr. Brown, tror Du att den där grammofonskivspelaren på radion skulle behöva få den där flickan att skriva under en utfästelse, att hon skulle vara där borta den där kvällen? Inte alls. Hon skulle pantsätta kläderna hon hade på sig för att komma dit." Varför? Det är någonting i henne, en ande, som har kopplat in henne på det där världsliga nöjet.

¹²⁶ Och tills den levande Gudens Församling, som kallas Kristi Brud, får sig sammankopplad med Gud på det sättet, kommer hon fortfarande att vältra sig i världen, i syndens dy, tills hon blir sammankopplad med Gud på ett sådant sätt, att hennes hjärta blir så fyllt av Guds härlighet och kraft, att hon inte kan se någonting annat än Kristus. Det är riktigt.

¹²⁷ Det är det, vi kommer att bli tvungna att göra. Det är den enda plan, det enda program Gud har, det är att göra någonting sådant. Man måste bli intagen på ett icke konstgjort sätt. Man måste födas in, inte skakas in eller lämna ett brev till församlingen. Utan födas in i den levande Gudens Församling genom pånyttfödelse, genom Jesu Kristi uppståndelsekraft, som gör en till en ny skapelse i Honom. Amen. Det rättar till det. Det åstadkommer det. Visst. All right.

¹²⁸ Hon får raseriutbrott. Hon börjar dela sin kärlek med andra, världsliga saker, världsliga nöjen, att gå till platser hon inte borde gå till, att säga saker hon inte borde säga.

¹²⁹ Här en gång... De hade ett kvinno-... Något slags församlingsfest en trappa upp. Det hände sig, att jag hade någonting att göra i källaren på det här huset. Och jag ska säga er, jag har hört några rysliga saker, då jag var en syndare, men det där kvinnomötet, jag har inte hört några värre skämt i hela mitt liv. Skulle Ni kunna föreställa Er, att en person, som kallas kristen, skulle låta sådan smuts flöda ur sig?

¹³⁰ Man kan inte få sött och gott vatten ur samma cistern. Om man sätter en spann i källan och den kommer upp full av mygglarver, som vi kallar dem. Då man släpper ner spannen igen, kommer den upp med samma sak. Cisternen behöver skuras ren och fyllas med gott vatten.

¹³¹ Det så det är ställt med församlingen idag, universellt talat, att hon behöver skuras ren och fyllas med Guds heliga vatten från Himmelen. Hennes hjärta har blivit en kloakbrunn för vad som helst, som kommer med. Hon har älskare av alla slag. Bibeln säger, att hon skulle ha det. "De älskar vällust mer än de älskar Gud, trolösa, falska anklagare, tygellösa och föraktar dem, som har rätt."

¹³² Se på en kvinna, som försöker leva rätt, en man, som försöker leva rätt, han blir en "frimickel", hon blir en "fanatiker" eller någonting gammalmodigt. Hon blir utstött. Hon blir föraktad och förkastad av den här världens människor. Det är riktigt.

¹³³ Men la Ni någonsin märke till, vad det är meningen att den verkliga Församlingen ska göra? I Gamla Testamentet, då de hade offret, dödade de en fågel och satte den enas blod, den döde makens, på den andra och den flög över jorden och spred ut den döde makens blod. Då Församlingen blir Jesu Kristi verkliga Brud, kommer hon att bära Jesu Kristi Blod med sig och stänka det på marken och ropa: "Helig, helig, helig för Herren." Hennes

atmosfär, varenda del av henne kommer att vara av Gud. Hela hennes natur kommer att vara av Gud. Man kan inte vänta sig någonting annat.

¹³⁴ Det är därför folk kommer till kyrkan också. Inte för att spela kort och spela poker, dansa i källaren, ha soppsupéer och sådana saker. Det där är för världen. Och vi kommer aldrig att kunna jämföra oss med dem, och fy skäms på oss, för att vi försöker! Vi borde predika Den Helige Ande i Kristi kraft och uppståndelse. Vi har någonting, som de inte har. Låt oss leva det, inte försöka ta efter dem! Leva det, som vi tror är rätt. Leva i Kristus. Jesus sa: "Om jag blir upplyft, ska jag dra alla människor till mig. Ni är jordens salt. Men om saltet har mist sin sälta, då duger det inte till annat än att kastas ut och trampas under människornas fötter." Våra vittnesbörd!

¹³⁵ Inte underligt, att till och med våra pingstgrupper, hur mycket jag än hatar att säga det, våra pingstgrupper faller raka vägen in i samma sak, rakt in i samma trend. Och inte underligt, att folk säger, att de inte har det, som de säger, att de har. Den här pingströrelsens Församling borde vara så sammanbunden med den allsmäktige Gudens kraft, att själva Jesu Kristi Liv skulle återspeglas i Den.

¹³⁶ Men vi vill efterlikna världen. "Vi kommer att göra det ändå." Förstår Ni? "Vi vill ha det på vårt sätt." Men vi borde inte göra det. Det är fel, att göra det. Församlingarna är precis liksom kvinnan, fick vredesutbrott.

¹³⁷ Det första man visste, blev hon all right, i begynnelsen då Gud födde den här Pingstförsamlingen, för omkring fyrtio eller femtio år sedan. Hon levde heligt. Hon var helig. Guds kraft var med henne. Men då vi fortsätter, börjar vi räkna som världen.

¹³⁸ Innan man vet ordet av, måste vi ha en byggnad, som är så stor, att den måste överglänsa metodisternas borta på andra hörnet. Vi måste ha någonting så stort, det största och det största och det största. Det är en skam. En hel massa av oss får oss så uppblåsta, då vi får. . . Pingstbrodern ser någon där nere, den lilla missionen eller pyttelilla församlingen, och de går till en stor församling. "Vi tillhör den första församlingen eller den stora församlingen.", eller någonting sådant, ser ner på dem.

¹³⁹ Det man behöver är att Den Helige Ande släpper ut lite luft ur en, det är riktigt, låter en veta, att det verkligt äkta dopet i Den Helige Ande kommer att få en tuxedokostym att lägga sina armar runt en overall och säga: "broder". Riktigt. Riktigt gammaldags frälsning, den allsmäktige Gudens kraft, jajamensan, kommer att få en gammal silkesklänning att lägga sina armar runt en av kalikå och säga: "Syster, jag älskar Dig." Visst kommer den det.

¹⁴⁰ Men vi börjar gå ut med världen, driva med tidvattnet. Vår församling har gjort det. Vi behöver inte tala om metodisterna och baptisterna längre. Det är vi själva. Det är i våra led. Det

är orsaken till, att Den Helige Ande inte kan verka. Det är därför jag säger, att Gud inte kan ge Sitt godkännande åt någon organisation ikväll. För hedningarna togs inte ut som nation. De var ett folk ifrån hedningarna för Hans Namns skull. Gud kommer att ta individer.

¹⁴¹ Nu tycker jag, att våra organisationer gör ett gott arbete. Det är all right. Men man kan inte vara beroende av det, säga: "Jag är pingstvän, för jag tillhör en pingstorganisation." Man är pingstvän, då man får en pingstupplevelse. Jag bryr mig inte om, om man tillhör den katolska kyrkan, man är pingstvän. Man kan inte organisera pingsten. Pingst är en upplevelse, inte en organisation. Och det är riktigt.

¹⁴² Men vi pingstväänner har börjat tro, att för att vi har pingstens namn, kan vi gå fram och leva i världen, göra vadhelst vi vill. Vi klättrar liksom upp i Nimrods torn, det kommer att bli till aska. Liksom Adams fikonlövsförkläde, hon kommer att gå tillbaka. Liksom Siegfriedlinjen i Frankrike, Maginotlinjen i Tyskland, hon krashade.

¹⁴³ För det finns inget annat torn, ingen annan ställning. "Men Herrens Namn är ett mäktigt torn, som de rättfärdiga springer in i och är säkra." Då man springer in i Det, antar man Namnet, Namnet, inte bara ropar ett Namn, utan det Namn och den person man är, Kristuslik i livet. Amen. Underbar är Han. Ja.

¹⁴⁴ Församlingen har gjort samma sak, begått andlig otukt, liksom en kvinna, som skulle dela sin kärlek till sin äkta man med en annan man. Den kvinnan är inte passande till att leva med. Ni vet det. Och då församlingen börjar dela sin gemenskap med världen, är Gud en svartsjuk Gud. Han försköt Israel på grund av det och Hans Son kommer att förskjuta samma sak.

¹⁴⁵ Han kommer att ha en Brud, som inte har en enda skrynka på Sig. Amen. Hon är hel och hållen tvättad i Hans eget Blod. Det är riktigt. Så vi ser, var vi står, bröllopet är redo att komma.

¹⁴⁶ Nu finner vi, att hon begår andlig otukt, går ut med världen, bekänner någonting, lever någonting annat. Det kommer aldrig att fungera. Det församlingen borde göra, är att göra som Ester gjorde. Ester tackade nej till världens utsmyckning.

¹⁴⁷ Vi känner till den där lilla Esters bok, hur Mordokai... Hans farbror hade en dotter. Och det var under Medernas och Persernas regeringstid. Det är en mycket vacker förebild där. Kungen, en av de mest framstående kungarna i världen på den tiden, han hade en stor fest. Och han kallade på drottningen, att hon skulle komma och sitta hos honom, men hon ville inte göra det. Hon vägrade att göra det. Så vad gjorde han? Han var så förödmjukad, visste inte, vad han skulle göra, då hans egen hustru inte ville komma.

¹⁴⁸ Jag tycker det är ganska likt Kristus idag. Kristus har bjudit oss att få sitta på himmelska platser tillsammans med Honom

och vi skäms för det. Många människor skäms för att säga, att de har Den Helige Andes dop. Pingstvännen, det är riktigt, de skäms för att säga det. Vi skäms för Honom.

¹⁴⁹ Och så ville inte drottningen komma. Hon vägrade att komma. Det förödmjukade honom. Hans ansikte rodnade. Alla märkte det.

¹⁵⁰ Jag undrar, om inte Jesu ansikte rodnar litet också, då Han kallar på oss för ett arbete, kallar på pingströrelsen för gemenskap och broderskap, och vi är så hårt organiserade i små grupper, att vi inte vill böja oss för de andra. Vi är så, håller på att bli så världsliga och sådant, att vi håller på att bli skamsna för namnet pingst. En del människor är rädda för att säga det. Säger: "Nja, jag tillhör . . . Jag är en kristen, men . . ." Jag är glad, att jag har en pingstupplevelse. Amen. Jag är glad att få bära Namnet Jesus Kristus. Det är den största förmån jag någonsin har haft, att få säga, att jag är en del av Honom.

¹⁵¹ Nu finner vi då, att han hade några rådgivare att fråga, vad han måste göra. Och de sa: "Om det här fortsätter så här, kommer alla de andra kvinnorna i hela landet att följa den första damens exempel."

¹⁵² Naturligtvis, det är det, som sker ikväll. Jag tittar på en del av de här kvinnorna. Jag hoppas, att jag inte sårar Era känslor, och ändå gör jag det, jag hoppas, att jag gör det. Mmm. Riktigt. Att försöka vara den här första-damen-grejen, med de här vatten-huvud-frisyreerna. Jag har aldrig sett någonting sådant i hela mitt liv.

¹⁵³ Här om dagen var det en kvinna, som kom fram uppe i en butik, där jag väntade på min hustru, och den där kvinnans huvud var *så här* stort och hon hade grön färg under ögonen. Jag sa: "Gå tillbaka, boogerman, jag ska vara snäll." Det var en den rysligaste syn. Den skulle skrämma Dig. Vad är det? Den första damen. Det är den första damen. Så är det. Och de följer sådana exempel.

¹⁵⁴ Och låt mig säga det här nu! Jag sa det inte som ett skämt, utan som en liknelse, så att Ni skulle förstå. Det där är exakt, vad Ni äldre kristna gör åt de här unga. Exakt riktigt. Det är meningen, att Ni ska vara exempel. Ni pingstvännen, som bekänner Er ha Den Helige Ande, Ni ska vara ett exempel för metodisterna och baptisterna, presbyterianerna. Inte lika den första damen utan lika Jesus, ska Ni vara. Han talar om för Er *Här* inne, vad Ni ska göra, hur man ska göra det. Vi måste följa Hans regler och exempel. Men det är på det där sättet vi finner, att det är. Ester . . .

¹⁵⁵ Den här drottningen, hon ville inte lyssna till det. Hon ville inte komma, förödmjukade honom. Man sa: "Om denna landets första dam är ett sådant föredöme, kommer alla de andra kvinnorna att göra det. Så då, när en man kallar på sin hustru,

kommer hon att säga: 'Gå och hoppa i floden!'" Förstår Ni? Gosse, han förutsa verkligen Amerika, eller hur? Nu finner vi, att då man gjorde så, då fanns det en man, som hade litet vishet i sig, som kom fram och gav kungen råd. Han sa: "Det man måste göra, är att utesluta henne. Och sänd ut över hela landet och samla in alla jungfrur, som finns där, unga jungfrur, och välj där ut en hustru åt Dig."

¹⁵⁶ Det behagade kungen. Så han sände ut, och han sände kammarjungfrurna osv., som gick ut för att — att välja alla de unga jungfrur de kunde, de vackra kvinnorna i hela de kungadömen och provinser, som han regerade, vilken var störst i världen.

¹⁵⁷ Och då han gjorde det, kom det till den här lilla judiska flickan. Hon var mer liksom en utstött, för liksom hedningarna, ser Ni, knuffades hon åt sidan. Och hon hade ingen far och mor. Och Mordokai, hennes farbror, uppfostrade henne. Och hon måste fara, för att utbilda sig.

¹⁵⁸ Och det de så gjorde, var att ta in de här flickorna för att rena dem i så och så många månader. De måste parfymera dem och smycka dem på alla sätt och fixa till dem riktigt, så att de skulle kunna komma inför kungen.

¹⁵⁹ Det där nu, det är just ungefär på det sättet världen vill fixa till församlingen idag. Pryda den med världen, efterlikna det, som hör världen till, försöka få fler medlemmar, ta in vad som helst i sin gemenskap. Oj! Det är ömkligt. Den ena organisationen försöker besegra den andra, ta in vad som helst som medlem. Man kanske tar in dem i den här organisationen, men de kommer aldrig att komma in i Kristi gemenskap, förrän de är renade och födda på nytt av Guds Ande. Det där är sant. De kanske har sitt namn i en bok här, men inte Där uppe, i Lammets Livsbok, förrän det är skrivet med Herren Jesu Blod.

¹⁶⁰ Alla kvinnorna, de snyggade till sig allesammans, så de såg vackra ut. Och å, jag föreställer mig, att de drog till sig en del blickar, kanhända liksom den första damen osv. De snyggade till sig allesammans, för de skulle träda fram inför kungen.

¹⁶¹ Jag tror det är mycket så, det håller på att bli fallet med våra församlingar idag. De försöker, att snygga till sig på världens vis, ha världslig underhållning, världsliga saker i sig, göra saker, som hör världen till, och umgås med världen och tror, att de ska kunna möta Konungen. Gud vill inte ha det där. Han avskyr det där. Men vi vill uppföra oss liksom världen.

¹⁶² En del av våra församlingar, har jag sagt, släpper på kraven och tar in diakoner osv. i församlingen och ibland pastorer, som har gift sig fyra eller fem gånger och — och en del av dem, som röker cigaretter. Säger: "De kommer att — de kommer att komma över det. De kommer att bli all right." Tar ut en man från krogen den ena kvällen och ställer honom i predikstolen nästa

kväll. Jag tror inte på någonting sådant. Jag tror, att en man måste prövas, det är riktigt, prövas. Jag ska säga Er, en massa gånger kallar vi . . .

¹⁶³ Jag tror på Den Helige Andes dop. Jag tror på tungotal, men jag tror vi lägger alltför stor vikt vid det där. En man kan tala i tungor och en kvinna kan tala i tungor och om hennes liv och hans liv inte stämmer överens med de tungor man talar i, då är det fel tunga, för Den Helige Ande kommer att få en att uppföra sig enligt Bibeln. Han kommer att föra en till Kristi gestalts fullhet.

¹⁶⁴ Man tar en person, som talar i tungor, med humör nog för att slåss med en motorsåg och sladdrar om grannarna och allting sådant. Å, ska man kalla det för Den Helige Ande? Det kan det inte vara. Nänämensan.

¹⁶⁵ Den Helige Ande är ödmjukhet, glädje, frid, långmodighet, godhet, blidhet, tålmod, tro. Den Helige Ande, det där är Andens frukt, som Den Helige Ande bär i den levande Gudens Församling, älskvärdhet och ödmjukhet, anspråkslöshet, kärlek till varandra, långmodighet.

¹⁶⁶ Om en broder har gått fel, slå honom inte bara, eller någonting sådant. Gå efter honom och se efter, om Du kan få honom tillbaka! Vänta inte på, att predikanten ska göra det! Gör det, Du, någon annan. Predikanten kan inte göra det alltsammans, inte heller kan diakonerna det. Varenda en, som är en lem i denna Kristi Kropp, borde gå efter varandra. Vi har . . . Och om vi har Kristi Ande i oss . . . Han berättade den mäktiga liknelsen. De lämnade de nittionio och gick efter den där ende. Det är det, det är meningen, att vi ska göra. Men vi säger: "Å, låt dem gå!" Det borde vi aldrig göra. Vi borde vara blida, förlåtande, långmodiga. Det är Andens frukt.

¹⁶⁷ Nu finner vi då själva, att Ester, sedan hon . . . De satte henne på en av de här platserna för att bli uppsnyggad, så hon kunde visa sig för kungen. Oj! Hon vägrade det. Hon ville inte ha det. Hon ville gå ut precis som hon var. Amen.

¹⁶⁸ Vi har idag de där församlingarna, som vill uppföra sig liksom världen, eller för att vi blir stora. Gud sa: "En gång, då han var liten, tjänade de Honom. Men då han blev stor, då glömde de Honom." Det är riktigt.

¹⁶⁹ Då vi hade en plåtpanna här nere i gränden någonstans med en tamburin, som vi slog med baksidan av våra händer och en gammal gitarr att knäppa på och hade ett gatumöte, då var man ödmjuk. Men då vi får tag på byggnader för tre eller fyra miljoner dollars och sådana stora ståtliga saker, då blir vi så högmodiga, att vi glömmer det där, det är riktigt, putsar upp oss tillsammans med världen.

¹⁷⁰ Jag var inne på ett ställe här om dagen, där det var en skara människor, som arbetade åt en holiness-broder. Och om varenda

kvinna kom ut därifrån vid kaffetid för att ta en kaffepaus, hade varenda kvinna där inne kort hår och läppstift på sig. Nu säger man: "Broder Branham, Du har ingen rätt att säga så där." Det har jag. Bibeln säger det. Det är riktigt.

¹⁷¹ En massa av pingst-kvinnorna bär kläder, som är avsedda för en man och Gud sa, att det är en styggelse i Hans ögon. Det är riktigt. Hur kan Du vänta Dig att gå till Himmelen på det sättet? Det visar, att Den Helige Ande inte är där inne. Om Den Helige Ande vore där inne, skulle Han döma Dig. Riktigt. Å, Du kanske ropar, talar i tungor, springer fram och tillbaka, dansar i anden. Jag har sett hinduer göra det och indianer och allting annat. Det där betyder ingenting, om det inte finns ett liv, som bekräftar det Du talar om, Den Helige Andes kraft, som skapar människor, som lever gudfruktigt. Det är Kristi Brud.

¹⁷² Ester skulle bli brud, så hon ville inte ha någonting av världens utsmyckning. Hon ville gå in till kungen precis som hon var. Hon prydde sig liksom pingst-kvinnorna borde göra, med en ödmjuk, blygsam ande. Och då alla de här konstnärligt utsmyckade första damerna kom fram med alla sina nya fandango-saker, tittade kungen på dem och satte dem i kammaren hos bihustrurna. Men då denna Ester kom inom synhåll för honom och han fick se en glimt av den där ljuvliga, blygsamma, ödmjuka anden, sa han: "Hon är det. Gå och hämta kronan och sätt den på hennes huvud!" Så var det.

¹⁷³ Låt dem pryda sig med den sortens ande, inte bara kvinnorna utan männen också, pryda sig med den sortens ande. Då blir man redo för Bruden, ljuvlig, vördnadsfull. Ester gjorde sitt hjärta rent.

¹⁷⁴ Det är så mycket vi bekymrar oss om, den här utsidan, å, den måste ha så många rynk-borttagare och så mycket av *detta*, som — som ska till för den.

¹⁷⁵ Här för någon tid sedan stod jag i ett — ett museum nere i Tennessee. Jag gick förbi ett litet ställe och det visade analysen av en människokropp. Det stod, att en man, som vägde 68 kilogram i kemikalier räknat var värd åttiofyra cents. Nu är Du någonting, eller hur, åttiofyra cents? Och en del kvinnor vill, pingst-kvinnor, vill ta på sig en minkpäls för femhundra dollars och sätta upp näsan, om det regnade, skulle det dränka dem, och de är inte ens värda åttiofyra cents, det är riktigt, i kemikalier räknat. Det där är sanningen, inte ett skämt. Det är sanningen. Åttiofyra cents, ungefär nog vit färg till att spruta på ett hönsrede och litet kalcium osv. Åttiofyra cents, ge riktigt noga akt på det, Du!

¹⁷⁶ Om man går till restaurangen och finner... Får en skål soppa och det skulle vara en spindel i den, skulle man stämma restaurangen.

¹⁷⁷ Men man låter djävulen peta ner gamla smutsiga TV-program och kortspelssaker i halsen på sig och sväljer det, få en

att ta på sig orena kläder, de här kvinnorna, de här små trånga klänningarna, som ett korvskinn, och går här ute på gatan på det viset. Och vet Du, min syster, jag säger inte det där som ett skämt. Du missförstår mig.

¹⁷⁸ Lyssna! Jag säger det här. Du uppför Dig så där och på Domens Dag kommer Du att räknas som äktenskapsbryterska. Riktigt. Jesus sa: "Vem som helst, som ser på en kvinna så att han åtrår henne, har begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." Och då den där syndaren måste stå till svars för att ha begått äktenskapsbrott, vem är det? Du. Vem vållade det? Du. Det är riktigt. Om Du sätter Dig där ute, så att männen kan titta på Dig, för att vara lik världen och klä Dig liksom världen.

¹⁷⁹ Jag sa det där en gång och en kvinna i Louisville i Kentucky, hon sa: "Nå, lyssna här, herr Branham! Jag ska låta Er förstå på en gång!"

Jag sa: "Ja, frun?"

Hon sa: "Det där är de enda klänningar de tillverkar."

Jag sa: "De tillverkar symaskiner och säljer tyg."

¹⁸⁰ Det är för att man vill. Det är något fel i en. Det är exakt riktigt. Man gör det inte, för att det är ett mode. Man gör det inte, för att man måste. Man gör det, för att man vill.

¹⁸¹ Man röker, för att man vill. Man måste inte. Jag tror det dummaste jag någonsin har sett, var en kvinna, som for på gatan, liksom man ser varenda en, i bil med de där cigaretterna mellan sina fingrar. Å, det är en skam. Det är den största femtekolonn-rörelsen vi har i landet, då doktorerna och den medicinska vetenskapen säger, att den är full av cancer och allting annat. Och de bara suger vidare på dem hela tiden.

¹⁸² Att se en kvinna, som ska vara en kristen, utsträckt där på en strand med både herr- och dambad, med baddräkt på sig, utsträckt där! Jag har två flickor. Jag säger inte, att de inte skulle kunna göra det. De säger, att de skaffar sig en solbränna. De ska få en son-bränna, om jag lever. Det kommer att bli en son till *det här*. Förstår Ni? Det kommer att bli herr Branhams son, med en *så här* lång bräda. Jag tror det där är fel.

¹⁸³ Så kallar vi oss: "Å, vi är medlemmar i pingstförsamlingen." Å, fy skäms! Riktigt. Pingstförsamlingen behöver en rening, hela vägen från framsidan till baksidan och genom källaren och nedervåningen och övervåningen. Det är riktigt. Och ändå är det, trots allt, det bästa vi har. Men den kan. . .

¹⁸⁴ Precis liksom i revolutionen och under Jeanne d'Arcs tid, Frankrike behövde en revolution, sedan behövde de en kontra-revolution, för att rätta till en del av de saker, som de revolterade mot.

¹⁸⁵ Och pingstförsamlingen behöver en revolution. Riktigt. Förvisso gör den det. En revolt emot de saker, som är fel, och

acceptera de saker, som är rätt, amen, ett nytt Den Helige Andes dop: ”En Församling, som gör Sig redo.”

¹⁸⁶ Kom ihåg, det kommer aldrig att vara . . . Man kan inte säga: ”Tja, nu tillhör jag *det här*, Assemblies. Jag tillhör Foursquare eller Church of God eller Jesus Name.”, eller — eller någon av resten av dem. Nähäpp! Man kan inte komma in på någon av dem.

¹⁸⁷ Gud kallar Dig som individ. Och det är Du, som måste rena Dig, för: ”Han håller på att ta ut ett folk ifrån hedningarna för Sitt Namns skull, Hans Brud, hedningen.”

¹⁸⁸ Ester renade sig. Hon renade sitt hjärta. Det var det, hon renade. Det är det, församlingen behöver, en hjärte-rening.

”Hur renar man sitt hjärta, broder Branham?”

¹⁸⁹ ””Tvättade av Ordets vatten’, genom Jesu Kristi Blod.”

¹⁹⁰ Bibeln säger, att det är fel för kvinnor att uppföra sig så där och för män att låta dem göra det. Det gäller Er båda två. En man, som låter sin kvinna gå ut på gatan med nakna, med sådana kläder på sig, jag har inte mycket respekt för honom, inte en gång som man. Han är en marionett. Det är riktigt. Hon använder honom som disktrasa. Fy skäms på Er! Ni borde vara män.

¹⁹¹ Och en pastor, som låter sin församling komma undan med sådana saker, utan att explodera i predikstolen, så tjäran kommer ut ur det. Han är en ynkrygg. Det vi behöver, är män, Evangeliet, inte med gummihandskar utan med Den Helige Andes kraft och demonstration, med Ordet. Bibeln säger, att de här sakerna är fel. Det är fel för folk att göra så, att uppföra sig så. Det borde predikas, och levas, och överallt. Rättare sagt, församlingen behöver en utrensning, en stortvätt.

¹⁹² Ester renade sitt hjärta inför Gud, gick fram med en ödmjuk och blygsam ande, den Församlingen, som ska bli Kristi Brud. Kom nu ihåg, Ester tackade nej till den världsliga prydnaden. Hon tog Anden i sitt hjärta för att träda fram inför kungen.

¹⁹³ Och kvinnan av idag, den församlingen, som tror, att hon ska komma in, för att hon har större antal, hon är den bäst klädda skaran, hon har den största organisationen, den största kyrkan i staden och sådana saker, man kommer att missa det med en miljon mil, om man litat på det där.

¹⁹⁴ Det är en ljuvlig, vänlig, vördsam ande inför Guds Ord: ”tvättad med Ordets vatten”, och Ordet i sig. Det är en tvätt. Amen. Församlingen behöver en tvätt, en fullt evangelisk tvätt. Det är riktigt. Inte bara en delvis tvätt utan en fullt evangelisk tvätt, bli utrensad, ”bli nya skapelser i Kristus Jesus.”

¹⁹⁵ Jesu Brud är inte en smutsig brud. Han skulle inte vilja ha Sin smutsiga Brud.

196 Om en kvinna kom fram för att bli gift och hon såg ut, som om hon kom ut ur griskätten där ute, en man, som har någon värdighet i sig, skulle inte gifta sig med henne. Han skulle få henne att tvätta sig ren.

197 Och då Kristi församling kommer fram för att gifta sig, tror att hon ska gå in i Bruden med hela världen påklistrad på sig, Kristi Brud kommer inte att vara på det sättet. Nänämensan.

Jag måste skynda mig.

198 Inte heller är Kristi, Herren Jesu Kristi Församling, den Församlingen är inte heller en Församling klädd i trasor, med utslitna samfundstrasor. Hon behöver inte vara medlem i något stort samfund. Hon måste vara tvättad i Blodet, köpt med Blodet. Inte säga, att vi tillhör den största församlingen, den största organisationen eller *det här, det där* eller *det andra*. Hon måste vara ren, helgad, helig, utan fläck eller skrynka, genom hennes — hennes Frälsares, Jesu Kristi Blod.

199 Lik Ester, hjärtats fördolda Människa, den fördolda Människan, Guds Andes ödmjukhet och blidhet i det mänskliga hjärtat, inte världens härlighet och klass.

200 Jag har alltid sagt, att världen glänser, Evangeliet glöder. Å, det är en miljon mil ifrån varandra. Hollywood glänser, Guds Församling glöder av ljuvlighet och är mjuk och ljuvlig, vänlig. Det är riktigt.

201 Ester ville inte pryda sig med all världens moderna kläder. Det skulle inte se ut som en kungs hustru.

202 Och gör vi det, då vi vill vara lika världen, och skulle det se ut som en helig Mans Hustru? Vi, som den levande Gudens Församling, pryder oss med det, som hör världen till, och skulle vi sedan se ut som en helig Mans Hustru? Skulle det se naturligt ut?

203 Om man såg en man idag, som skulle anses vara en helig man. Här kommer hans hustru fram, liksom den första damen, med en av de där jättestora frisyreerna, *så här*, och någonting rött på ena sidan och någonting grönt på andra sidan och — och ser ut, som om hon har blivit träffad på munnen med en målarpensel och alla den här sortens saker så där och går nedför gatan i små kläder, trånga som korvskinn så där och klackar, ungefär *så* höga och vrider på sig och trippar nedför gatan och så säga: "Det där är en helig mans hustru."? Jag skämtar inte. Jag gör bara uttalanden.

204 Jag kom till en av våra stora pingströrelser här för inte så länge sedan. Jag fick ett tält uppsatt. Och pastorn sa till mig, han sa: "Min fru är organist."

Jag sa: "Det är bra, broder."

"Har Du någonting emot, att hon spelar?"

Jag sa: "Nej. Nej, sir. Det har jag säkert inte."

205 Och han gick till managern. Managern sa, broder Baxter sa: "Det är all right."

206 Han sa: "Broder Branham, kom hit bort! Jag vill, att Du ska träffa min hustru." Och jag gick bort dit.

207 Var snälla och förlåt mig! Förstår Ni? Jag försöker inte göra oss en — en anmärkning. Jag försöker göra ett uttalande. Förstår Ni?

208 Och kvinnan hade en av de här manikyerna. Jag vet inte. Det där sakerna, Ni vet, alldeles uppsnopsad, och jag har aldrig sett något sådant i hela mitt liv, och en klänning, som var så långt nere *här*, ingen rygg på den och knappast någon ända på den. Och jag — jag hade aldrig sett en sådan syn i hela mitt liv. Och hon hade stora, stora öronringar, som hängde ner *så här* och en hel massa saker på sig.

209 Och jag såg mig omkring. Jag tänkte: "Oj, oj!" Jag är baptist och jag vet bättre än så där. Jag tittade igen. Jag sa . . .

210 Var så goda nu, det här är inget skämt. Men jag måste säga det till brodern och jag hoppas, att det hjälpte honom. Inte säga det för att vara annorlunda. Om jag gjorde det, var jag en hycklare, ser Ni, behövde bli utrensad själv.

Jag sa: "Sa Du verkligen, att Din hustru var en av de heliga?"

Han sa: "Jaa, då."

211 Jag sa: "Hon ser ut som en, som inte är det för mig." Jag sa: "Jag — jag har aldrig sett en sådan syn i mitt liv, som hustru till en predikant. Det där ser inte ut som hustrun till en helig man."

212 Och inte heller ser den levande Gudens församling, som förlitar sig på sin stil, sina tebjudningar och bingopartier och kortspel och danser och sällskapsliv, pryder sig så, ut som en helig Guds Brud. Då hon röker cigaretter och danser och bjudningar och soppsupéer och cocktaildrickande och allting sådant, och så säga, att de är Kristi Brud? Ser inte ut som en helig Mans Hustru för mig. Nänämensan. Han skulle inte välja någonting sådant. Han skulle ta en kvinna, som var riktig, som ser ut som det Han försökte representera. Jag tror det är sant. Det där kanske gör litet ont.

213 Min gamla mor från södern är död. Då jag var en liten pojke, brukade vi ha . . . Hade nästan ingenting att äta och vi fick black-eye-bönor och majsbröd. Jag vet inte, om Ni vet, vad det är eller inte. Så vi hade inte . . . Hon hade inte något fett på hela året och vi måste nästan ta en *så där* stor gammal stekpanna och lägga fläsksvålar i den. Vi kunde få där de hade skurit, eller slaktarna skar av köttet och gav oss svålen. Och vi smälte den för att få flottet och hällde på det där.

214 Varenda lördag kväll sa mamma, att vi behövde en dos ricinolja. Och jag — jag kan bara inte tåla den ens nu. Och jag var tvungen att ta den. Jag kom till henne och höll för näsan *så*

här. Jag sa: "Mamma, jag — jag kan bara inte ta den." Jag sa: "Den gör mig så sjuk."

Hon sa: "Om den inte gör Dig sjuk, gör den ingen nytta för Dig."

²¹⁵ Så jag tror det är så det är med att predika Evangeliet. Om Det inte upprör Dig litet grand, får Din... Får igång Din andliga smak för god mat riktigt, gör Dig litet sjuk då Du undersöker Dig själv med Bibeln, ser efter om det där gamla humöret och själviskheten, ogudaktigheten, kärleken till världen, televisionen och sakerna om kvällen, att lämna kyrkan tom och stolarna tomma. Då Du borde vara där ute liksom Jesus, Du borde ha Hans Ande i Dig och försöka att få varenda en i landet att komma till Din församling och ta emot Kristus. Och så kallar vi oss för Kristi Brud! Å, så synd, min vän!

²¹⁶ Stunden har kommit. "Hans Brud har gjort Sig redo." Å! "Gjort Sig redo." Hon la alla de här sakerna åt sidan. Kom ihåg, Ester utvaldes och de andra försmåddes. Och bara dessa, som är födda på nytt, som har Guds Ande, kommer att vara de Utvalda den Dagen, då härlighetens krona ska sättas på Hennes huvud. Och de andra kommer att bli försmådda.

²¹⁷ Låt mig berätta för Er om en liten sak, som hände. Jag — jag, jag är missionär, som Ni vet, utför evangeliskt missionärsarbete utomlands, omkring sju gånger jorden runt. Här för inte så länge sedan i staden Rom, Rom är en stor konst-stad. Och de hade en konstskola där och åtskilliga av våra amerikanska ungdomar far över dit varje år, för att få ett eller två års utbildning i konst, för att lära sig måla tavlor. Det var en grupp av unga amerikaner, som kom över hit för några år sedan, som historien berättades för mig. Och då de kommer över dit, blir de alldeles vilda. Då de är i Rom, gör de liksom Rom gör, går ut och dricker, klär av sig och allting annat och håller igång, både pojkar och flickor.

²¹⁸ Och där fanns en viss skola. Och till den här skolan kom den — den här gruppen unga amerikaner över. Och nästan varenda en av dem gjorde samma sak. Men en viss liten flicka, hon tolererade det inte alls. Hon stannade inne. Om kvällarna läste hon, då alla de andra var ute och drack. Om dagarna arbetade hon, studerade. Nåväl, hon blev hela skolans driftkucku. Och hon höll på sig som en dam, uppförde sig som en dam. Fastän det fanns unga romerska pojkar och allting däromkring, som försökte att få henne att gå ut, vägrade hon det. Nänämensan. Hon höll sig till sina lektioner, lärde sig teckna och att måla, rättare sagt. Och hon höll sig till det.

²¹⁹ Till sist var det en gammal tillsyningsman på platsen, som gav akt på henne, då han såg, att hon var så annorlunda, fastän han var romersk katolik, fortsatte han att ge akt på henne, hur hon uppförde sig. En kväll gick den unga flickan ut på skolans område i parken, där studion var, eller platsen där de hade sin

skola, och gick upp emot toppen av kullen och solen höll på att gå ner. Och hon stod där uppe med sitt vackra, rena ansikte och sitt hår hängande ner och tittade ut *den där* vägen mot solnedgången.

²²⁰ Den gamle tillsyningsmannen höll på att kratta där nere i trädgården Han fortsatte att ge akt på flickan, medan han krattade. Någonting uppmanade honom gång på gång: "Gå och tala med henne!" Så han la ner sin kratta, tog av sig sin gamla slokhatt, gick upp dit, där den unga damen var. Han klarade strupen. Hon vände sig om. Han sa: "Ursäkta mig, fröken!"

Hon sa: "Ja, herrn. Visst!"

²²¹ Och han la märke till, att hon hade gråtit. Alla de andra var ute och festade om ordentligt för kvällen. Han sa: "Fröken, jag hoppas, att Ni förstår mig rätt, att jag bara tänker prata med Er." Han sa: "Ni har varit här i nästan mer än två år nu. Och jag har lagt märke till gruppen Ni kom tillsammans med, de är hela tiden ute och festar och kommer in när som helst om natten, druckna och kläderna är halvvägs av dem och allting. Men jag har lagt märke till, att Ni inte är med på sådana fester." Och han sa: "Jag — jag har lagt märke till, att det verkar som om Ni alltid tittar ut över havet. Om kvällen går Ni upp hit och står här varenda kväll och ser på då solen går ner." Och han sa: "Vad, vad är det, som är orsaken till det?" Han sa: "Jag är en gammal man. Och jag — jag är nyfiken på att få veta, vad som är orsaken till den här skillnaden mellan Er och de andra."

²²² Hon sa: "Ja, sir." Hon sa: "Sir, jag tittar hemåt, då solen går ner." Hon sa: "Där borta, bortom den där solen är mitt hemland." Och hon sa: "I det landet finns det en viss stat. Och i just den staten finns det en viss stad. Och i just den staden är det ett visst hus. Och i det huset är det en viss pojke." Hon sa: "Han är också artist. Då jag for, för att komma hit, lovade jag honom min kärlek. Vi är förlovade med varandra."

²²³ Och hon sa: "Vad de andra än gör, det har ingenting att göra med mig." Hon sa: "Jag lovade att leva troget och rätt." Och hon sa: "Jag längtar efter den dagen, då jag känner, att jag sitter på det där stora flygplanets vingar, som kommer att ta mig över havet och sätta ner mig på flygplatsen, där han kommer att möta mig. Han håller på att bygga ett hem och vi ska leva tillsammans i det landet."

²²⁴ Och hon sa: "Det är orsaken till, att jag handlar som jag gör. Jag är trogen det löfte, som jag gav en pojke. Och han är trogen det löfte han gav mig." Hon sa: "Jag hör från honom då och då och jag skriver till honom och", sa hon, "vi brevväxlar med varandra. Vi håller fortfarande våra löften och väntar på den dagen vi möts."

²²⁵ Å, hur skulle inte det där duga för en verklig kristen, att komma bort ifrån det, som hör världen till! Och en dag, tala

om att komma i hamn, på en Duvas vingar! Han kommer för att hämta en Brud, en som inte håller på med världen och det, som hör världen till. Hon är tvagen i Lammets Blod. Hon har lovat bort Sin — Sin kärlek enbart åt Honom. Kärleken till världen är borta och död för Henne. ”Lammets bröllop har kommit och Hans Brud har gjort Sig redo.”

Låt oss tänka på det, medan vi böjer våra huvuden bara ett ögonblick!

²²⁶ En dag, då jag ser mot solnedgången, jag avgav också ett löfte till En, som jag älskade för trettioett år sedan, all min kärlek åt Honom. Jag har alltid försökt att stödja Honom och Hans Ord, vart jag än far. Jag vet, att det är många andra, som sitter här inne på samma sätt och väntar på den dagen, då Sions gamla skepp ska komma in i hamnen, plocka upp våra själar och föra oss in i Hans Närhet, som vi älskar och har lovat bort vår kärlek åt.

²²⁷ Det kanske är några här inne ikväll, som aldrig har avgett det där löftet. Det kanske finns några, som har avgett det och brutit det. Om Du är i den ställningen ikväll, min vän, varför kommer Du inte bara tillbaka ikväll och förnyar Ditt löfte? Om Du inte har gjort det, gör det! Varför kommer Du inte och avger det ikväll? Säg: ”Herre, Jesus, jag älskar Dig.”

²²⁸ Kom ihåg, om Du redan har avgett Ditt löfte och fortfarande beblandar Dig med det, som hör världen till, så vill Jesus inte ha en sådan brud. Han vill inte ha en, som är en äktenskapsbryterska. All Din kärlek måste vara till Honom. Och om Du älskar det, som hör världen till, och den här världens stil mer än Du älskar Gud, då har Du inte gjort Dig redo.

²²⁹ Finns den personen här inne ikväll, medan vi har våra huvuden böjda, som skulle vilja räcka upp sin hand och säga: ”Broder Branham, be för mig! Jag vill verkligen vara så där. Jag — jag vill vara en del av Bruden. Och jag vet, att jag gör saker, som jag inte borde göra. Be för mig!”? Gud välsigne Dig, min indianska syster! Gud välsigne Dig, syster! Och Dig, min broder. Och Dig, broder. Någon mer? Räck upp din hand, säg: ”Be för mig, broder Branham! Jag — jag — jag — jag vet, att jag inte har rätt.”

²³⁰ Var nu ärlig mot Dig själv! Se tillbaka på Ditt liv! Man måste se sig tillbaka, innan man kan gå framåt. Titta, vad Du har varit! Titta, vad den anden, som Du har, har fått Dig att göra! Om Du inte har . . . Om Du bekänner Dig som kristen och ändå fortfarande beblandar Dig med det, som hör världen till, broder, syster, hur blind kan Du vara, om Du inte ser, att Du har fel?

²³¹ Någon sa här om dagen, sa: ”Broder Branham, Du borde sluta säga så där till folk.” Man sa: ”Folk kallar Dig för profet.”

Jag sa: ”Jag är inte någon profet.”

232 Man sa: ”Men folk tror, att Du är det. Du borde undervisa de här kvinnorna. I stället för att säga till dem att ha långt hår och rätta sortens kläder och sådana saker, borde Du tala om för dem, hur de ska få andliga ting.”

233 Jag sa: ”Hur skulle jag kunna lära dem algebra, då de inte ens vill lära sig ABC, förskolan? Har inte ens den enkla anständigheten att snygga till sig och ropar: ’Kristi Brud!’” Jag säger inte det där för att jag är irriterad. Jag säger det i gudfruktig kärlek.

234 Som jag sa i förmiddags, om jag ser Dig fara nedför floden i en båt och ser, att Du kommer att komma till vattenfallet och den där båten inte klarar det och jag skriker och ropar på Dig, då försöker jag ju inte göra Dig illa. Jag älskar Dig. För om Du inte aktar Dig, kommer Du att förlora livet.

235 Finns det en till, som räcker upp handen, innan vi ber? Jag ser Dig där bak där ute. Gud välsigne Dig och Dig, Dig! Du vet, att Ditt liv visar, att Du har fel. Du älskar fortfarande världen mer än Gud, då är det något fel någonstans. Titta på Dig! Ute i rummen där ute, räck upp Din hand, säg: ”Be för mig, broder Branham!” Gud välsigne Dig! Gud. . . Det är riktigt. Ärligt talat inför Gud, jag – jag beundrar uppriktighet.

236 Det är det, som är problemet med pingstförsamlingen idag. Vi har inte den där verkliga uppriktigheten, som vi brukade ha. Vi har inte djärvheten att – att komma och säga det där, att medge att vi har fel. Djävulen har bara fått ett sådant tag om församlingen, att den bara vältrar sig i världens lort. Gör inte det!

237 Ditt eget liv bevisar, att Du inte har det, som du säger Dig ha. Varför då inte bekänna det? ”Den som bekänner sin synd, ska bli förlåten, den som döljer sin synd, ska inte ha framgång.” Man kan inte gömma den. Gud vet allt om den. Och om du ser och vet, att Du inte lever rätt, varför inte bekänna det då och komma ut och låta det vara klart?

238 ”En del människors synder går före dem, en del följer efter.” Låt mina gå före! Låt mig bekänna alla mina just nu! Låt Gud få göra det rätt! Det är det, vi borde göra.

239 Det var omkring sex eller åtta händer, som räckt upp. Det finns säkerligen flera än så i den här lilla församlingen ikväll av hundra eller tvåhundra människor här, eller kanske hundrafemtio. Gud välsigne Dig, unge man! Gud välsigne Dig nu, damen! Gud välsigne dig, syster! Det är riktigt. Gud välsigne dig, min son! Det är bra.

240 [Blankt ställe på bandet. – Utg.] . . . -ngstkvinnorna brukade inte klippa sitt hår, men det gör de idag. Vad hände? De brukade inte göra. . . Ha – ha makeup på sig. Din mor gjorde inte det, om hon var pingstvän. Vad har hänt idag? För att de vältrar sig i det, som hör världen till. Och världen tittar på oss. Vi påstår

oss vara en helighetens Församling. Vad är det för fel? Vi ser inte ut som Kristi Brud. Ifråga om Er män där ute, samma sak. Fy skäms, broder!

²⁴¹ Himmelske Fader, då jag ser ut över församlingen och gör en inbjudan till altaret på det där sättet, tillrättavisar, river ner, verkar det som om det är strängt. Men min insida blöder, då jag vet, att vi närmar oss änden. De här små båtarna kommer att kollapsa en vacker dag. Döden kommer att slå till och kamperna. Och hur många gånger har jag inte kallats till deras sida och hört dem säga: "Å, broder Branham, om jag bara kunde få leva om det igen!" Så, medan dessa kan göra det rätt, Herre!

²⁴² Jag försöker göra mitt bästa. Gud, må Den Helige Ande uppenbara det för människorna, att jag bara försöker, att hjälpa dem, inte att gräla på dem. Men, som den gamle Paulus sa! Gud, jag vill inte, att de ska bli stötta, men jag vill såra dem nog för att de ska se, var de har fel.

²⁴³ Jag ber, att Du ska bevilja de här människorna det ikväll, som räcker upp sina händer med — med tillräcklig respekt för att — att erkänna inför Gud, att de har fel och att de vill få det rätt. "Sök, så ska Ni finna. Knacka på, så ska det öppnas." Men om man aldrig knackar, hur ska Han då kunna öppna? Om man aldrig söker, hur ska man då finna?

²⁴⁴ Låt Den Helige Ande, Herre, föra de här människorna till en fullständig kapitulation inför Gud ikväll! Må Herrens Jesu Kristi store Fader helga dem till själ, kropp och ande och placera dem i Herrens Jesu Kristi Kropp! "För Lammets bröllop står för dörren och Hans Brud har gjort Sig redo." Å, Herre, må detta vara förberedelsens kväll, för i morgon kan vara den dagen, då vi möter Honom. Vi vet inte, vilken stund vi kommer att kallas för att möta Honom. Bevilja oss det, Herre!

²⁴⁵ Nu medan jag ber och Ni har Era huvuden böjda. Varenda en av Er, som har räckt upp Era händer, om Ni är djupt uppriktiga med det och Ni verkligen menar det och Ni inte skäms för att låta folk få veta, att Ni har haft fel! Ni kommer att vara tvungna att stå tillsammans med dem där i Domen i alla fall. Och Gud har lagt nog överbevisning på Er, så att Ni vet, att Ni har fel.

²⁴⁶ Här för någon tid sedan predikade jag någonting liknande. Jag talade med en ung dam, som stod där bak. Hon såg förskräcklig ut, en predikants dotter. Och hon mötte mig utanför kyrkan och vilken skrapa hon gav mig! Hon sa: "Din okunnige karl!" Liten, näsvis, med målade läppar, kort, kortklippt hår. Hon sa: "Om jag vill, att någon ska tala med mig om det där, ska jag få tag i någon, som har något förnuft." Hon sa: "Kom aldrig till min fars predikstol och predika någonting sådant igen!"

²⁴⁷ Jag sa: "Menar Du att säga mig, att Din far, en god, ärlig baptistpredikant, som han är, inte skulle predika emot det där?"

Hon sa: "Han lejde Dig inte för att komma hit. . ."

Jag sa: "Han lejde mig inte alls, jag kom hit på inbjudan."

Hon sa: "Jag kommer aldrig att förlåta Dig för det."

²⁴⁸ Jag sa: "Det är Din egen sak. Jag följde bara Evangeliet." Rosenbuskarna blommade där i den svaga vinden. En vacker ung kvinna.

²⁴⁹ Litet senare, omkring ett år senare, for jag genom staden. Jag såg samma unga dam med sina kjolar nedhängande, rökte en cigarrett, gick nedför gatan. Jag tänkte: "Det där är broder *Den-och-dens* hustru, rättare sagt dotter." Jag gick över gatan, för att se efter, om jag inte kunde komma fram till henne.

²⁵⁰ Hon såg upp på mig, rökte den här cigarretten, blåste ut den genom sin näsa. Hon sa: "Hejsan, predikant!", med ogudaktigt slangspråk, så där.

Jag sa: "Det må jag säga."

Hon sa: "Ta ett bloss på min cigarrett! Var en man!"

Jag sa: "Skäms Du inte över Dig själv?"

²⁵¹ Hon sträckte sig efter sin lilla väska, sa: "Ta en cigarrett, då!"

²⁵² Jag sa: "Fy skäms! Fy skäms, att bjuda Guds tjänare på en cigarrett!"

Hon sa: "Då kanske Du vill ha en sup ur min flaska."

Jag sa: "Säg inte så, är Du snäll!"

²⁵³ Jag tittade på henne. Jag kunde inte låta bli att gråta, för hennes pappa är en god man. Jag tittade på henne. Jag tänkte: "Oj, oj! Hon trodde, att hon hade gott om tid."

²⁵⁴ Jag började gå vidare. Jag kunde inte hålla tårarna borta från mina ögon. Jag gick vidare. Hon sa: "Vänta en minut!"

Jag sa: "Ja, fröken?"

²⁵⁵ Hon gick tillbaka. Det var nästan synd att tala med henne på gatan, där folk gick förbi. Hon gick fram. Hon sa: "Vet Du, vad Du sa till mig den där kvällen?"

Jag sa: "Det kommer jag alltid att minnas."

²⁵⁶ Hon sa: "Jag ska tala om för Dig, predikant, att Du hade rätt." Hon sa: "Jag bedrövade Den Helige Ande för sista gången." Här är nu kommentaren, som kvinnan gjorde åt mig och jag glömmer det inte så länge jag lever. Hon sa: "Han arbetade med mig den där kvällen. Men", sa hon, "Då jag avvisade Honom den gången, var det min sista." Hon sa: "Mitt hjärta har varit så hårt, jag bryr mig inte om Gud, församlingen eller någonting annat. Jag svär åt min pappa varenda dag." Och hon sa: "Jag kan se min mors själ stekas i helvetet som en pannkaka och skratta åt det." Det är att bedröva Den Helige Ande för sista gången. Tänk på det!

²⁵⁷ Låt oss fara Hem på en Duvas vingar! Låt oss vara Bruden! Res Dig upp från Din bänk nu, om du har fel. Kom fram hit! Stå här vid altaret och säg: "Jag har haft fel. Broder Branham, jag har ett humör. Eller, jag — jag — jag har levat ogudaktigt. Jag — jag borde inte göra de där sakerna, som jag gör. Broder Branham, jag har gjort *det här*, *det där* eller *det andra*. Jag är skyldig till att ha ljugit. Jag är skyldig till att ha stulit. Jag är skyldig till någonting. Jag har inte tjänat Gud så, som jag borde och jag skäms för mig själv och jag vill ha mitt liv lagt till rätta. Vill Du inte be för mig här ikväll, broder Branham?" Jag ska gärna göra det.

²⁵⁸ Om Gud besvarar mina böner att höra på för de sjuka, blinda och plågade, kommer Han förvisso att höra en bön för syndaren. Vill Du inte komma och vara en del av Bruden ikväll? Jag inbjuder Dig att komma.

²⁵⁹ Tack, min broder! Jag beundrar den sortens mod, som vill gå ut och medge, att man har fel. Gud välsigne Dig, broder! Stå just *här*!

²⁶⁰ Menar Du att säga mig, att Du kunde räcka upp Din hand och inte vara ärlig med det? Vad har skett med människorna? Broder, vad är det för fel? Vad är det för fel med vårt folk i den här tiden? Menar Du, att Du kunde räcka upp Din hand, att Du hade fel, och sedan inte vilja komma? Och vet det, att "Den som vet att göra det goda och inte gör det, för honom är det ont."! Vill du inte komma?

Medan pianisten, om du vill, syster, organisten, litet musik, bara!

²⁶¹ Jag inbjuder Er. Jag vill fråga Er. Hur många i den här åhörarskaran har varit i mötena då. . . Ni vet, att jag inte är någon predikant. Jag har ingen utbildning.

²⁶² Gud välsigne Dig, lilla dam! Det ska vara en riktig flicka till att göra det där. Den här lilla kören kommer här, Gud välsigne Dig, min syster. Det där är verkligt mod. Jag — jag beundrar den där lilla damen. Gud välsigne Dig, kära syster! Jag har en liten flicka hemma, ungefär i samma ålder som Ni allesammans, lilla Rebekah. Jag sätter värde på Er. En liten indiansk flicka? Gud välsigne Dig, kära syster, den här lilla prinsessan. Gud vare med Dig, min kära! Du, lilla syster, Gud vare med Dig! Och med Dig, syster!

²⁶³ Titta nu här! Om unga damer som de här, små flickor, med ömt samvete, och man predikar en predikan, som skär dem i stycken, och här kommer de fram hit och vet, att de har fel, ställer sig upp här inför åhörarna för att göra en bekännelse. Javisst, naturligtvis, Ni äldre kvinnor, vill inte Ni komma? Rör Er fram hit och stå med *här*!

. . . skulle jag söka Ditt ansikte.
Hela min sårade, nedbrutna ande!

Låt oss sjunga den!

Fräls mig genom Din nåd!
Frälsare, Frälsare,
Hör . . .

264 Visst är Ni ärliga nog för att be en ödmjuk bön! ”Kom, Herre, rannsaka mig och se efter, om det är något fel på mig!”

Gå ej mig förbi!

Gud välsigne Dig, kära syster!

265 Hur många i det här mötet har stått bland åhörarna och sett kvinnor, män och allting komma fram, då jag stod och bad för de sjuka, och Den Helige Ande talade om saker för dem om deras synder osv. och vet det? Hur många av Er vet, att det där är sant? Det har aldrig slagit fel. Den Helige Ande talar om för mig, precis samme Helige Ande, att det finns någonting här inne ikväll, som bedrövar Honom. Det där är nu SÅ SÄGER HERREN. Möt det nu här, eller Där!

266 Jag är inte en person, som är slav under känslor. Nänämensan. Jag vet exakt, var jag står och jag — jag känner Gud. Det är riktigt. Det är många av Er, som behöver stå just här, där de här unga flickorna står. Vill Ni nu inte komma? Jag inbjuder Er. Jag kommer inte att övertala. Jag talar bara om det för Er.

267 Någon sa: ”Jag har aldrig hört en inbjudan till altaret, där en predikant grälar på åhörarna ifråga om sådana där saker.”

268 Det är på det sättet det är meningen, att det ska göras. Man kommer inte med någon hjärteknipande historia, någon mor, som håller på att dö, eller någonting. Det där, det är känslösamt. Det är Guds Ord, man kommer på. Man kommer inte för någonting känslösamt. Man kommer och tror, att Gud är Gud och att man är i Herrens doms hus. Och man kommer och lägger fram sin sak.

269 Gud välsigne Dig, min broder, min syster. Jag vill skaka hand med Er, säga att jag sätter värde på Er ärliga övertygelse. Lilla dam, jag sätter värde på Dig. Gud välsigne Dig! Må Han ge Dig den där modiga Anden! Gud välsigne Dig, min broder! Gud vare med Dig!

270 En gång till, sedan ska vi avsluta. Det kanske avslutas för sista gången, också. Förstår Ni? Jag vet inte när. Jag hoppas, att det inte gör det. Men det kan bli så. Förstår Ni?

Frälsare . . .

271 Kom hit, min syster! Jag vill skaka hand med Dig, tack! Jag sätter värde på den där tron. Det där är äkta tro.

272 Kom hit, min broder! Jag vill skaka hand med Dig, just här. Jag sätter värde på Din ärlighet. Gud välsigne dig!

273 Kom hit! Gud välsigne Dig! Jag sätter värde på Din ärlighet, att ta ställning för . . .

. . . mig förbi!

Frälsare . . .

274 Vad? ”Lammets bröllop har kommit och Hans Brud har gjort Sig redo.”

. . . ödmjuka rop.

Då på . . .

Gå ej mig förbi!

Vad?

Jag förtröstar blott på Din förtjänst,

Om jag skulle söka Ditt ansikte.

Hela min sårade, nedbrutna ande (där Ordet skar in i den),

Fräls mig genom Din nåd!

Frälsare, Frälsare,

Hör mitt ödmjuka . . .

Då på andra Du nu kallar,

Å, gå ej mig förbi!

275 Kom ihåg, att det var Den Helige Ande, som skar in i Ditt hjärta och kom fram hit. Tänk bara på de ställen Han skar, och den personen kommer aldrig att komma över det. De kommer alltid att minnas det där. ”Om vårt hjärta inte fördömer oss.” Men då man kommer med någonting i Guds Ord och man hoppar över det, det är inte Abrahams Säd. Abraham behöll Guds löfte i sitt hjärta, oavsett vad som kom eller gick.

276 Jag sätter värde på alla dessa, som står runt altaret. Min bön för Er är, att Gud ska ge Er Era hjärtans begär ikväll och göra Er till verkligt helgade människor.

277 En del av de här unga människorna, här finns indianer, spanjorer, mexikaner, som alla står här omkring, människor som gjorde anspråk på att vara kristna, kanske i årtal, men ser att det är fel. De vill ha det rätt. ”Saliga är de, som hungrar och törstar efter rättfärdighet, för de ska bli mättade.” Dömda, redo att ställa det till rätta med Gud genom Guds doms glödande altaren.

278 Måste möta det någonstans, vänner. Man måste möta det någonstans, så möt det här! Vänta inte tills imorgon! Du kan bli dödad inatt i en olycka, då Du far hem.

279 Helt nyligen i ett möte, gjorde jag en inbjudan till altaret och — och jag inbjöd, liksom det var uppe i Ohio. Och den kvällen lämnade jag byggnaden och hade varit borta i ungefär femton minuter. Jag hörde någon skrika bredvid vägen. Jag stannade, gick över dit. En bil hade förolyckats, krockat med en annan. Och en kvinna, som satt där, så nervös, hon drog av sig sin ring, hon var så nervös. Hon dödades. Och hon höll på att tala med sin

dotter, som körde, på vägen ner. De hade henne där, färdig för sjukhuset. Och de borde båda ha kommit till altaret. Och dottern sa: "Mor, sista ordet hon sa till mig, innan bilen träffades: 'Jag gjorde fel ikväll. Jag visste, att jag gjorde det.'" Och där krävdes hennes liv.

Å, man säger: "Det där kommer inte att hända mig." Det kan det. Det kan det.

²⁸⁰ Och tänk om Den Helige Ande aldrig dömer Dig igen och talar om för Dig, att Du har fel? Då vandrar Du ut i Evigheten så där. Och Du vet, att med den sortens ande, kan Du inte göra det. Sir, titta tillbaka genom Ditt liv, se efter hur Du har levat! Och se tillbaka dit och se efter, om det är det där ljuvliga, ödmjuka Kristus-livet, som stämmer överens med allt Hans Ord! Om det inte är så, kom då och få det rätt! Det finns. . . Å, varför ta ett surrogat, då himlen är full av de verkliga pingst-välsignelserna, som kommer att rena Ditt hjärta, rena Din själ? Är inte det riktigt?

²⁸¹ Hur många predikanter finns det här inne ikväll? Jag vill, att några av Er bröder ska komma hit upp tillsammans med oss. Är det all right, broder! Ja. Kom upp hit, om Ni vill, bara en minut, bröder! Det är riktigt.

²⁸² Jesus sa i Sitt Ord: "Den, som hör mina Ord och tror på Honom, som sände mig, har Evtigt Liv, ska inte komma in i fördömsen utan har gått från döden in i Livet." Johannes Evangelium 6 säger: "Och jag ska låta honom uppstå igen på den yttersta dagen.", en uppståndelse.

²⁸³ Människor, vi, vi måste tåla det där. Vi måste göra det. Det måste bara göras. Så. . . Det är inte sinnesrörelse. Sinnesrörelser följer med det, naturligtvis. Det är riktigt. Men vad det gäller, är ett helgat hjärta.

²⁸⁴ Ta bara emot Guds Ord och säg: "Gud, jag gjorde fel. Jag är ledsn, för att jag gjorde det där. Du känner mitt hjärta. Jag gjorde fel. Just här, på den här platsen, bekänner jag mitt fel. Och från och med den här kvällen är jag trolovad med Dig. Jag är en del av Bruden. Jag ska aldrig göra *så där* igen, aldrig låta mitt humör halka iväg igen. Jag ska — jag ska uppföra mig som en dam. Jag ska uppföra mig som en gentleman. Jag ska göra de saker Bibeln säger, att jag ska göra. Jag ska just nu ta Dig på Ditt Ord." Då kommer man någonvart.

²⁸⁵ Tror Ni på det där, evangeliska predikanter? [Predikanterna säger "Amen" — Utg.] Är det sanningen? ["Amen."] Det är riktigt.

²⁸⁶ Låt oss nu böja våra huvuden i bön nu, var och en av Er på sitt eget sätt!

287 Kom ihåg, tätt vid Din sida är Kristus. Framför Dig, här vid altaret, står kristna och ber. Bakom Dig, evangeliska predikanter, som ber. Det där sätter Dig nu i en bödens atmosfär.

288 Era bekännelser nu, i Era hjärtan på Ert eget sätt. ”Herre, jag har fel.” [De, som står vid altaret säger ”Herre, jag har fel.” — Utg.] ”Jag är ledsen, Herre.” [”Jag är ledsen, Herre.”] ”För att jag gjorde de här sakerna.” [”För att jag gjorde de här sakerna.”] ”Jag bekänner nu min synd.” [”Jag bekänner nu min synd.”] ”Jag tror på Dig.” [”Jag tror på Dig.”] ”Jag tar emot Dig nu.” [”Jag tar emot Dig nu.”] ”Jag vill vara en del av Bruden.” [”Jag vill vara en del av Bruden.”] ”I Jesu Namn ber jag.” [”I Jesu Namn ber jag.”] Behåll nu Din bekännelse i Ditt hjärta nu!

Nu ska jag be för Er.

289 Himmelske Fader, så det bedrövar mig ibland, då jag ser på människor, som älskar mig, och ser hur Du tar Ordet och lägger ut Det där. Det skär ända in i benmärgen, men sedan kommer Du tillbaka för att bevisa, att det är Sanningen. Det är Sanningen.

290 Här står män och kvinnor, till och med små damer, små flickor, som står här med böjda huvuden och tårar i sina ögon, just vid livets korsvägar. Jag tänker på var de skulle kunna hamna, där nere i den där twistande, demonbesatta, demonförtryckta rock-and-roll-gruppen. Här är de, står här ikväll med böjda hjärtan och vill ha någonting, som de kan lägga sina händer på, för att säga: ”Herre, Gud, rena mig från allt, som hör världen till!”

291 Här är medelålders män, unga män, gamla kvinnor, unga kvinnor, som alla står tillsammans. De bekänner, att där finns fel. Du talade till deras hjärtan, annars skulle de aldrig vara här. Det visar, att de inte ens kunde resa sig upp från sina bänkar, utan att ett beslut redan hade fattats. En Guds Ande var omkring dem och — och sa: ”Du har fel.”

Och deras lilla liv sa: ”Herre, jag vill ha Dig.”

Och djävulen sa: ”Sitt stilla!”

292 Men Guds Ande sa: ”Res Dig upp!” Och de har gått i lydnad och står här vid altaret.

293 Liksom jag nu har citerat för Dig Ditt Ord: ”Den, som kommer till mig, ska jag på intet sätt kasta ut. Om än Era synder är blodröda, ska de bli vita liksom snö, röda som scharlakan, vita som ull. Kom och köp av mig vin och olja! Min nåd är tillräcklig. Den, som hör mina Ord, och tror på Honom, som har sänt mig, har Evigt Liv och skall inte komma in i Domen utan har övergått från döden till Livet. Och nu har Lammets bröllop kommit och Bruden gjorde Sig redo.”

294 Fader, de är Dina. De är Ditt Ords troféer. De är här för att bli tvättade med Ordets vatten, för det är det fulla Evangeliet. Det skonar inte någonting. Det hugger ner för att

komma till förskolan. Det gräver upp rötterna, bitterhetens rötter, likgiltighetens rötter, världens rötter. Gräv upp dem, Herre, genom Den Helige Ande! Kasta bort dem ifrån de här människorna!

²⁹⁵ Jag gör anspråk på dem för Din räkning ikväll, Jesus, som Din egen personliga skatt, som juveler i Din krona, som lemmar i Din Brud. Jag gör anspråk på deras liv. Jag ber av hela mitt hjärta tillsammans med de här predikanterna, dessa den levande Gudens tjänare. Jag ber, att Du ska ta bort ifrån dem, Herre, det som hör världen till och ge dem mod till att trotsa Satan. Bevilja oss det, Herre! Vi tror, att Du kommer att göra det. Du sa: "Be Fadern om vad som helst i mitt Namn, så ska jag göra det." Du sa nu aldrig: "Mjaa, kanske jag ska göra det." Du sa: "Jag ska göra det." Och jag tror, att det är sant.

²⁹⁶ Nu är det också skrivet i Skriften: "I mitt Namn ska de kasta ut djävlar." Det är en djävul, som skulle ta en ung dam eller en kvinna och spoliera hennes liv. Det är en djävul, som skulle ta en man och spoliera hans liv. Och jag ska citera den här lilla berättelsen, Herre, i min bön. Och jag ber, att Du ska höra mig och besvara min bön, att varenda en av dessa ska tas i anspråk som Rikets juveler. De har kommit. Och jag måste stå till svars för mina ord ikväll. Och här har de kommit för att stå tillsammans med mig och inta vår ställning vid Kristi sida.

²⁹⁷ Nu, Satan, har Du förlorat det. Du höll tillbaka en del av dem, men Du vann inte slaget. Jesus sa: "Den, som kommer till mig, ska jag på intet vis kasta ut."

²⁹⁸ Satan, jag ska säga Dig, att en dag var det en liten pojke, som vallade sin fars får. Och ett lejon kom in och fick tag i ett av dem, bar ut det, misshandlade det illa och skulle till att äta upp det. Men den här sanne lille herden, han hade inte mycket mer än en slunga, men han hade tro på den levande Guden. Han satte efter det där lejonet och han fångade det och han — han dödade det. Det reste sig upp emot honom och han tog fast det i skägget och dödade det. Han tog fåret ur dess mun, tog tillbaka det till betesmarken, för att det skulle bli helat.

²⁹⁹ Du hade tagit dessa dyrbara Guds får, de här damerna, och fått dem att klippa av sig sitt hår och ha makeup på sig och se ut som saker, som Bibeln fördömer, och Du trodde, att Du hade dem. Men jag kommer med denna böns enkla lilla slunga. Jag för dem tillbaka ikväll. Du kan inte hålla dem längre. Du har förlorat slaget. De här dyrbara männen, som står här, Guds lamm, släpp dem! Vi besvärjer Dig i Herrens Jesu Kristi Namn. Jag sätter mellan de här vanorna och humören och omoraliskheterna och vad det nu kan vara, sätter jag Jesu Kristi Blod, genom tron, mellan dem och den där saken igen. Du kommer inte att kunna fånga dem mer. De är på Faderns

betesmark. De är Hans barn. Håll Dig borta från dem! I Jesu Kristi Namn besvärjer jag Dig.

³⁰⁰ Det finns inte en djävul i helvetet, som kan röra vid Dig, om Du tror på det där. Du är övertäckt med Blodet. Du är omgiven av bön, evangeliska predikanter och förbundets budbärare, bön. Varenda en av Er, som står här, som kom fram hit och visste, att Ni hade vanor, fel och saker, som Ni skämdes för. Om Ni nu lägger dem på Guds doms mässingsaltare och vill ta emot det nu som Er benådning, att Kristus ger det till Er, vill Ni räcka upp Er hand och säga: "Jag tar emot det nu. Det är borta. Och från och med den här dagen ska jag aldrig göra det igen."? Ni är frälsta genom Jesu Kristi Blod. Amen. Amen. Prasad vare Gud!

Är det någon mer, som skulle vilja komma och förena sig med den här gruppen?

³⁰¹ Finns det några sjuka i byggnaden, som skulle vilja ha förbön just nu? Stå upp!

³⁰² Jag vill att var och en av Er här, om Du inte är — om Du inte är medlem av någon god fullt evangelisk Församling, så gå till en, den här, om Du kan, om Du bor i närheten! Gå till pastorn och bli döpt! Och så, om Du inte har tagit emot Den Helige Ande, så be, att Gud ger Dig Den Helige Ande och fyller Dig, gör Dig till en lem i Bruden!

³⁰³ Titta ut dit, bröder, över de sjuka människorna! Djävulen kan inte hålla kvar de där människorna. Det här är lösgivningens tid. Halleluja! Tror Ni inte det? [Församlingen säger "Amen" — Utg.]

Låt oss då böja våra huvuden i bön!

³⁰⁴ Och var och en av Er människor där ute, som har sjukdom, Ni som står, lägg Era händer på varandra! Jesus Kristus sa: "Dessa tecken ska följa dem, som tror. Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska." Håll kvar Era händer på varandra! Be nu inte för Dig själv! Be för den andre personen, som Du har händerna på, för de ber för Dig.

Låt oss be tillsammans nu som en kristen Församling!

³⁰⁵ Herre Jesus, vi är tacksamma för segern ikväll, själar som kommer till Dig. Nu har djävulen burit bort några av Dina får med sjukdom. Vi kommer för att kräva dem tillbaka. Och som en den levande Gudens Församling tillrättavisar vi djävulen och säger: "Släpp loss de här människorna, Satan! Vi besvär Dig i Jesu Kristi Namn, så att de kan bli helade." Bibeln säger: "Dessa tecken ska följa dem, som tror. Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska." Det är Guds löfte och vi vet, att det är sant. De är helade genom Herrens Jesu Kristi sår.

³⁰⁶ Om Ni nu tror det, så räck upp Era händer och priså Honom! Amen.

³⁰⁷ All right, pastorn, alltsammans är Ditt. Gud välsigne Dig, broder! Så trevligt att få vara tillsammans med Er ikväll. Gud vare med Er!

Gud välsigne Er, bröder här!

LAMMETS BRÖLLOP SWD62-0121E
(The Marriage Of The Lamb)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag kväll den 21 januari 1962 i Fellowship Tabernacle i Phoenix, Arizona, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org